

ΤΟ ΦΥΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 25.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

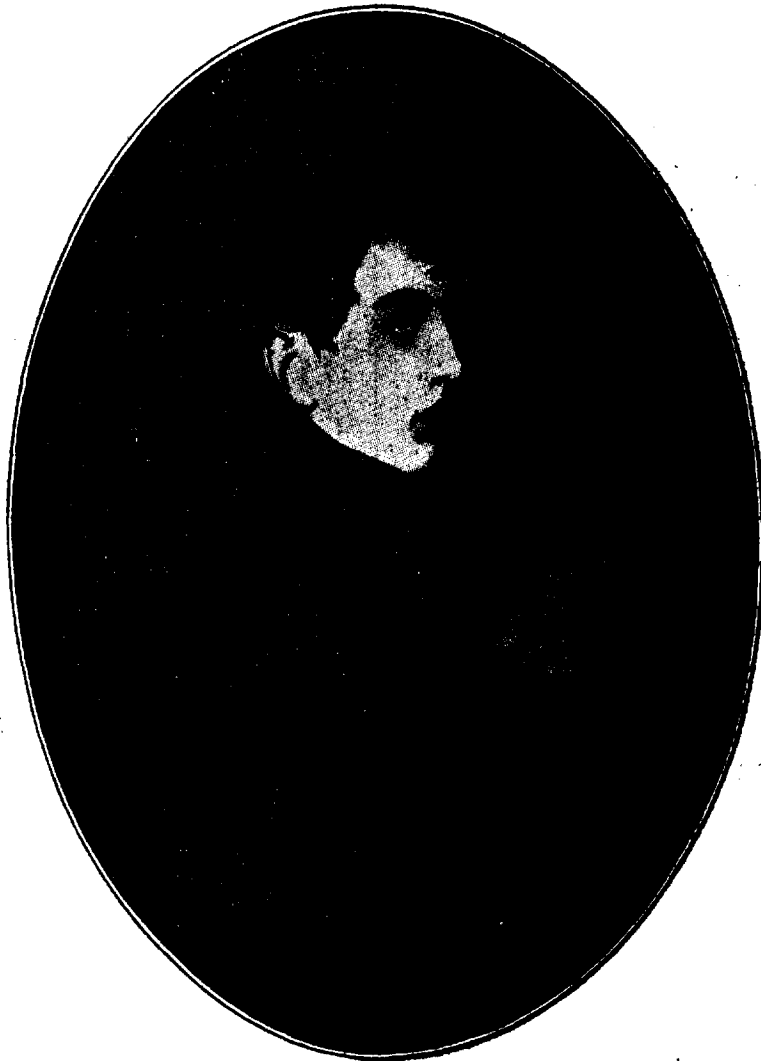
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ-ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ

Περίοδος Β — Έτος Α' (16ον)

ΑΡΙΘ. 15 (624)

Σάββατον, 25 Ματίου 1919.

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Διακηρύττει ότι

Την 29ην λήγοντος μηνός Μαρτίου, ημέραν Παρασκευήν και ώραν 11—12 π. μ. ένεργηθήσεται μειοδοτική δημοπρασία διά την προμήθειαν του αναγκαίου κηροῦ εἰς τοὺς ναοὺς τῶν Δημ. Νεκροταφείων ἐν τῷ Δημαρχικῷ Καταστήματι.

Οἱ ὄροι τῆς διακηρύξεως εἰσὶν ἐκτεθειμένοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς διοικήσεως τοῦ Δήμου πρὸς γνώσιν τῶν βουλομένων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21ῃ Μαρτίου 1919.

Ὁ Δήμαρχος

Σ. Πάσης

ΛΑΧΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

Ἡ Δευτέρα κλήρωσις τοῦ Λαχείου τοῦ Ἐθνικοῦ στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων θα γίνη ἀνυπερθέτως τὴν Κυριακὴν 28 Ἀπριλίου 1919 (11 Μαΐου 1919).

Σύνολον κερδῶν δραχμαὶ 200,000
Μέγα κέρδος δραχμαὶ 80,000

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ:

ΟΙ ΓΥΡΙΣΜΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

τοῦ ΕΡΜΟΥ ΦΙΛΛΥΡΑ

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα.
Δ. αχ. 3.

ΠΙΝΕΤΕ

ΜΑΥΡΟΔΑΦΝΗΝ - 1901 - ΤΟΥΤΑ

Εἶναι ζήτημα ὄψεως.

„ΠΡΟΝΟΙΑ“

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΩΝ
ΥΕΛΟΠΙΝΑΚΩΝ ΚΑΙ ΚΑΘΡΕΠΤΩΝ

Γενικοὶ πράκτορες:

Ἀδελφοὶ Δάνου & Λία

Ἐν Ἀθήναις, Παρισσοῦ 4.
Ἐν Πειραιῶι, Νικήτα &

ΤΥΠΟΣ.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΦΥΛΛΟ τοῦ «Νουμά» ποῦ εἶχε ἐξαντληθῆ ξανατυπώθηκε καὶ πουλιέται στὸ γραφεῖο μας (Σοφοκλέους 3)

Ο "ΝΟΥΜΑΣ" ΣΤΗ ΣΜΥΡΝΗ

Ὁ κ. ΓΕΩΡΓ. Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ (Συνουσία Ἁγίου Γεωργίου ἢ Ντιλμπέρ Σοκάκ ἀριθ' 16) εἶχε τὴν καλοὺν νὰ δεχτῆ τὴν ἀντιπροσωπεία τοῦ «Νουμά» στὴ Σμύρνη καὶ στὴν Ἀνατολή Ὅποιος θέλει λοιπὸν νὰ γρῆται συνδρομητής, νὰ πληρώσει συνδρομὴ ἢ νὰ δημοσιέψει ἀγγελίαν στὸ «Νουμά», ἄς συνεννοηθεῖ μαζί του.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ συνδρομητῆς τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ νὰ μᾶς στείλουν τὴ συνδρομὴ τους μὲ ταχυδρομικὴ ἢ τραπεζικὴ ἐπιταγὴ καὶ μὲ διεύθυνση: «Ἐκδοτικὴ Ἐταιρεία «Τύπος», ὁδὸς Σοφοκλέους» ριστεῖδη.

Ἡ διαχείριση τοῦ «Νουμά»

ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ:

“Ο ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ,”

ΤΟ ΜΟΝΟ ΑΓΝΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΦΥΛΛΟ

Ἀδελφοὶ Δάνου & Λία

ΕΔΡΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ἐν Ἀθήναις, Θεσσαλονικῆ καὶ Πάτραις, ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ἐν Καλάμαις, Λαμῆ καὶ Νέῳ Ὑόρκῳ, ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ εἰς ἀπάσας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ:

ΔΙΑΚΟΜΙΣΙΣ, ΑΠΟΣΤΟΛΗ, ΑΠΟΘΗΚΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΠΩΛΗΣΙΑ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ ΔΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΝ ΤΡΙΤΩΝ

ΔΑΝΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΑΙ ΕΠΙ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΦΟΡΤΩΤΙΚΩΝ.

ΝΑΥΛΩΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΙΣΤΙΟΦΟΡΩΝ

ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ

ΤΜΗΜΑ ΕΓΧΩΡΙΩΝ ΠΡΟΙΟΝΤΩΝ. Ἡμεροσφία τηλεγραφικὴ ὑπηρεσία ἐν τῶν κέντρων τῆς παραγωγῆς τῶν τιμῶν σταφίδων καὶ σάκων. Διαρκὴς παρακαταθήκη σταφίδων, σάκων καὶ σάπωνος πρὸς πώλησιν διὰ ἰσχυρῶν τῶν ἀποστολέων.

ΤΜΗΜΑ ΕΠΙΣΤΙΤΙΣΜΟΥ ΕΠΑΡΧΙΩΝ. Παραλαβὴ καὶ ἀποστολὴ, μετὰ καταβολῆς τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἀλεύρων, σίτου, ὀρυζῆς καὶ ὀλων ἐν γένει τῶν εἰδῶν τοῦ ἐπισιτισμοῦ.

Γεν. Πράκτορες τῆς “ΠΡΟΝΟΙΑΣ,”
Ἄνω. Ἐταιρείας Γεν. Ἀσφαλειῶν.

Τηλέφ. Πειραιῶς 1-87, Ἀθηνῶν: 15-57.

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις:

Ἀδελφοὺς Δάνου

Στὸ Γραφεῖο τῆς Ἐκδοτικῆς Ἐταιρ. «ΤΥΠΟΣ» πωλεῖται χάρις περιτυλίγματος.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΕΤΟΣ Α' (16^{ον})

Ἀθήναι, Δευτέρα 25 Μαρτίου 1919

ΑΡΙΘ. 15 (824)

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΑΠΟΥ

Βγγέλη δὲν τὸν λέγανε. Νικολάκη τὸν λέγανε, μὰ τοῦ Βγγελισμοῦ γιόρταζε.

— Σήμερι γιορτάζω ἐγώ! θυμάμαι, μᾶς ἔλεγε, κάθε φορὰ πού θὰ ξημέρωνε ἡ μεγάλη μέρα καὶ μεῖς, τὰ παιδιά, τὸ ξέραμε, τόχαμε συνειθίσει γιὰ αὐτό, καὶ τὸ πρωτὶ, χτενισμένῃ καὶ ντυμένα γιορτάσιμα μπαίναμε στὴν κάμαρά του, καὶ τοῦ φιλούσαμε τὸ χέρι.

— Καλημέρα, παπούλη, τοῦ λέγαμε, νὰ χαίρεσαι τὴ γιορτὴ σου, νὰ μᾶς ζήσεις!

Κι ὁ παπούς, πού τὴ στιγμή ἐκείνη ἦ ξουριζότανε, μπρὸς στὸ καθρεφτάκι τὸ κρεμασμένο στὸ σῆρτη τοῦ παραθυριοῦ, ἦ φοροῦσε τὴ μεγάλη στολὴ του γιὰ τὴν παράτα, χαμογελοῦσε καὶ μᾶς παραγγέλνε νὰ τὸν περιμένουμε, ὅσο νὰ τοιμαστῆ, γιὰ νὰ μᾶς φιλήσει καὶ νὰ μᾶς βάλει κᾶτι στὸ χέρι.

Ὑστερα θὰ πήγαινε ὁ παπούς στὴν τελετὴ, στὴ Μητρόπολη, μὲ τὴ μεγάλη του στολὴ μὲ τὸ σπιθί του, μὲ τὰ παράσημά του—τὸ παράσημο τοῦ Ἀγῶνα, ἔτσι ἀπέριττο πού εἶτανε, μᾶς ἔκανε, ἀνάμεσα στ' ἄλλα, τὰ χρυσά, ξεχωριστὴ ἐντύπωση—καὶ τὸ μεσημέρι, στὸ τραπέζι, θὰ μᾶς ἔφερνε πάντοτε σπιτί κανένα συναγωνιστὴ του ἢ δυό, μὲ τίς μεγάλες τους στολές του κι αὐτούς, νὰ φᾶμε μαζὶ τους καὶ ν' ἀκούσωμε ἀπὸ τὸ στόμα τους χίλια δυὸ ἀνέκδοτα τοῦ Ἀγῶνα μᾶς, γιὰ τίς μάχες τοῦ Δραγατσανιοῦ καὶ τοῦ Πέτα καὶ τοῦ Φαλήρου—ἂν τύχαινε μάλιστα νὰ βρισκῆται στὴν Ἀθήνα κι ὁ Βαρβατάκης, ὁ Ἀγραφιώτης γεροφουστανελάς, πού εἶτανε στρατιώτης τοῦ Καραϊσκάκη, ἢ κουβέντα γύριζε σὲ συζήτηση γύρω στὴ μάχη τοῦ Χαϊδαριῶ—ποιοὺς ἔφταιγε τάχα πού δὲν τὴν κερδίσανε, ὁ Φιβιέρρος τάχα μὲ τὴν «τικτική» του ἢ ὁ ρουμελιώτης στρατηγός, πού ἐπέμενε πὼς δὲ σύφερνε νὰ δοθεῖ «μάχη παρατὰ ξεως», μὰ ρέμπελη, κλέφτικη, ὅπου οἱ Ἕλληνες, οἱ συνηθισμένοι καὶ πλασμένοι γιὰ τέτοιον πόλεμο, πάντα νικούσανε.

Καὶ μεῖς τὰ παιδιά, τοὺς κοιτάζαμε μὲ

δρόθανοιττα μάτια μὲς στὸ στόμα καὶ τρέμιμε λέξη τους μὴ χάσουμε.

Τ' ἀπομνησήμερο πάλι, θὰ μᾶς ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ μᾶς ἀνέβριζε στὴν Ἀκρόπολη κ' ἐκεῖ θὰ μᾶς ἔδειχνε ἀπὸ ποὺ μέρος ἀνεβήκανε φορτωμένοι μπαρούτι, σὲ ποὺ μέρος σκοτώθηκε ὁ Γκούρας, ἀπὸ ποὺ γκρεμίστηκε ὁ Ἀντροῦτσος—καὶ χίλιι δυό.

Τὸ βράδι θὰ τὸν ετοίμαζαμε τὸν παπού γιὰ τὸ Παλάτι, γιὰ τὸ «Γεῦμα τῶν Ἀγωνιστῶν». Περηφανευότανε ξεχωριστὰ γιὰ τὸ ἐπίσημο αὐτὸ γεῦμα. Θᾶτρωγε μὲ τὸ Βασιλιά του, πού αὐτός, ἔλεγε, μὲ τοὺς ἀγῶνες του, τοῦ χάρισε τὸ θρόνο, θᾶβλεπε ἐκεῖ τοὺς συμπολεμιστὲς του, θᾶχε νὰ μᾶς διηγηθεῖ τὴ ἄλλη μέρα, στὸ τραπέζι, πὼς περάσανε, ποιούς εἶδε, τί φάγανε, καὶ τί τοὺς εἶπε ὁ Βασιλιάς...

Τὴν τελευταία φορὰ, θυμάμαι, πού πήγε, δὲν ἐνθουσιάστηκε καὶ τόσο.

— Γιὰτί, παπού; τὸν ἐρωτήσαμε.

Κούνησε τὸ κεφάλι του λυπημένα. Ἐνα δάκρυ κύλησε ἀπὸ τὰ γαλανὰ του τὰ μάτια.

— Εἶμουνα μόνος μου χτὲς βράδι... μόνος ἀγωνιστὴς στὸ τραπέζι... Ὅλ' οἱ ἄλλοι ξένοι.

— Κ' οἱ ἄλλοι ἀγωνιστὲς, παπού, γιατί δὲν ἦρθανε;

— Πεθάνανε!.. Ἐνας ἕνας πεθάνανε!.. Σήμερ' αὔριο θὰ πεθάνω κ' ἐγώ... Καὶ τότε στὸ «Γεῦμα τῶν Ἀγωνιστῶν» ποιοὶ θὰ πηγαίνουν;

Κ' ἔτσι ἔγινε. Πέθανε καὶ ὁ παπούς. Μὰ τὴ γιορτὴ του, ἂν καὶ περάσανε χρόνια καὶ χρόνια, πάντα τὴ θυμάμαι. Καὶ μὲ συγκινεῖ ξεχωριστὰ ἢ Ἐθνικὴ μᾶς γιορτὴ, γιατί σιμὰ στὴν παπού τὴν ἔζησα. Καὶ ξεγελιέμαι καὶ μοῦρχειται νὰ μπῶ στὴν κάμαρά του καὶ νὰ τὸν εὐχηθῶ.

— Καλημέρα, παπούλη, νὰ χαίρεσαι τὴ γιορτὴ σου, νὰ μᾶς ζήσεις!..

Φυλανὲς Συγγροῦ Μάρτης τοῦ 1919.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ Ο ΒΥΡΩΝΑΣ

(Κομμάτια από τα άρθρα που έγραψαν ο Βύρωνας στην εφημερίδα του «Τηλέγραφος». Την εφημερίδα αυτή την έβγαλεν ο ποιητής μαζί με την άλλη «Τα Έλληνικά Χρονικά», μόλις έφτασε στην Κεφαλλονιά στα 1823. με το σκοπό να γνωρίσει στην Εύρωπη την αληθινή κατάσταση των Έλληνικών πραγμάτων. Το μικρό τυπογραφείο, που το είχε φέρει μαζί του, ήτανε στημένο επάνω στο καράβι, όπου έμεινε εννέα μήνες προτού πάει στο Μεσολόγγι.)

...Στόν καθένα, που θέλει να ξετάση με λίγη προσοχή και με καλή πίστη την Έλληνική υπόθεση, είναι φανερό ότι η επανάσταση τούτη όχι μονάχα δεν έχει καμιά σχέση με τις ναυπές Έπανάστασες των Εύρωπαϊκών εθνών, μά κι ότι στην καινούργια Ιστορία κ' ίσως και στην αρχαία δεν υπάρχει παράδειγμα κ' Έθνους, που με δικαιώματα μεγαλύτερα απ' όσα έχει η Ελλάδα, να χειριστήκε να ξαναπάρη τη λευτεριά του που του άρπαξαν. Πώς θα μπορούσε κανένας ν' αμφισβητήσει στον Έλληνα το δικαίωμα να γυρέψη τη γις των προγόνων του και τη λευτεριά του με τα ίδια εκείνα όπλα, που έχρησιμοποίησαν για να του την στερήσουν;

***

«... Έλληνες! Ίσαμε τώρα εκάματε τον αγώνα σας με θαυμάσιο τρόπο και λέω θαυμάσιο, επειδή δεν έχρησθήκατε τις ξένες λόγχες ν' αρχίσετε το ξεσλαβισμό σας. Τώρα όλα κρέμονται από τη γνώση που θάχετε για να αναγκάστε τους άλλους να σεβαστούνε την ιερότητα των δικαιωμάτων σας...

***

«... Οι πρόγονοί σας, Κύριοι, ήταν προορισμένοι να δώσουνε στον κόσμο τη λάμψη, τη δύναμη, τον πολιτισμό. Ήταν ο πρωτότοκος γιός της μεγαλοφυΐας και της παλληκαριάς. Μά αρχίσανε να μαλώνουν, να τρώγονται, να πολεμάη ο ένας τον άλλο. Τα μαλώματά τους έγιναν αντιζηλίες, οι αντιζηλίες καταντήσανε σε μιση θανατικά και περιορίζοντας τη δόξα τους μόνο στο να νικήσουνε μέσα στην ίδια τους τη χώρα φανερώσανε στη φιλοδοξία πονηρού ήγεμόνα τα μυστικά της αδυναμίας τους. Καθώς ήτανε χωρισμένοι σε μεγάλες οικογένειες έμποδίστηκαν εξαιτίας τα μαλώματά τους να βρούνε κεντρική δύναμη. Το έλάττωμα τούτο, που το μεγαλύτερο μέρος του ήτανε συνέπεια της ούσιας των πρώτων τους θεσμών, από τα χρόνια εκείνα στάθηκαν άφορη ή πέση εύκολα η Ελλάδα από τη μια σκλαβιά στην άλλη μ' όσο κι αν είχαν ένθουσιασμό για την ελευθερία. Οι ναοί σας, τ' αγάλματά σας, οι ήρωές σας, οι φιλόσοφοί σας, οι καλλιτέχνες σας, οι ποιητές σας, έσώσανε δικαιώματα για να τους θαυμάζουν και να ενδιαφέρονται γι' αυτούς οι κατοπινοί. Υπάρχει μέσα σε' δνομι της πατρίδας σας γοητεία και νάχετε πεποίθηση πως από τιμή στην παλιά σας δόξα το ζήτημα του λευτερωμού σας είναι τώρα ή εύχη όλης της ανθρωπότητας. Μά ανίσως και ξαφανίσετε τη γοητεία αυτή από άσυστατη διαγωγή σας, αν οι αρ-

χηγοί, ή Κυβέρνηση κ' οι πρώτοι του τόπου δε δώσουνε άλλη έγγνηση παρά τη φιλοδοξία τους και το άτομικό τους συμφέρο, κι αν σ' αγώνα, που παρουσιάζει τόσες δυσκολίες για να υποστηριχτή, αρχίστε να μπαίνετε με το φρόνο, τις υποψίες και τη μαγία του κέρδους, θα δείξετε τότες ότι η σκλαβιά σας έκαμεν άνικανούς ν' αλλάξετε κατάσταση. Τις διχονοίες σας τις κρυφοκοιτάζουν κι απάνω σ' ουτές θα υπολογίση η πολιτική της Εύρώπης. Η δύναμη των τυράννων παίρνει ζωή μόνο από το δικό σας πείσιμο. Η ιστορία κάθε σχεδόν Έπανάστασης είναι απάνω-νάτω κ' ιστορία όλων εκείνων που την άναψαν.»

***

ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΑ ΣΕ ΦΙΛΟ ΤΟΥ

Έχει ημερομηνία 10 του Μάρτη 1824. Στάλθηκεν από τον ποιητή σ' ένα φίλο του, που του έσύστιανε ν' άψει τους βάλτους του Μεσολογγίου και να πάη να μείνη σ' ένα έξοχικό σπίτι.)

«Σας είμαι πολύ υποχρεωμένος για την προσφορά σας· μά δε θα παραδεχτώ να ξεμαρκύνω, μήτε μιá στιγμή απ' εδώ, όσο ή παρουσία μου θάνω, και μιá στάλα ώφέλιμη. Η υπόθεση αξίζει όχι μιá ζωή σαν τη δική μου, μά εκατομμύρια ζωές· κι όσο θα μπορού να κρατιέμαι στα πόδια μου, θα υποστηρίζω τον αγώνα των Έλλήνων. Όχι επειδή δεν ξέρω τα έλατώματά μου, ούτε επειδή δεν καταλαβαίνω τις δυσκολίες των προσπαθειών μου τούτων, αλλά άφοσιώθηκα σ' αυτούς και θα φτάσω ίσαμε την άκρη.»

ΤΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Πριν από την επανάσταση σ' όλη τη χώρα, που έγινε κατόπι το «Έλληνικό βασίλειο», δεν ήταν κανένα τυπογραφείο. Μόνο στην Κέρκυρα ήταν ένα κι άλλο ένα μικρό στη Ζάκυνθο. Μερικά τυπογραφεία που είχανε γίνει από καιρό σε καιρό στην Πόλη, στη Σμύρνη, στα Μοσχονήσια, στη Χίο έζησαν πολύ ό-λίγα χρόνια.

Στην επαναστατημένη Ελλάδα ιδρύθηκε τυπογραφείο πρώτα-πρώτα στην Ύδρα στα 1822 από τους προεστούς του νησιού και σ' αυτό τυπωνότανε ή εφημερίδα «Ο Φίλος του Νόμου», που την έδωκε ο φιλέλληνας Ίωσήφ Κιάπε.

Δεύτερο τυπογραφείο έγινε στην Αθήνα στα 1823. Το είχε χαρίσει ο Άγγλος φιλέλληνας Στάνχωπ. Σ' αυτό τυπωνότανε ή «Εφημερίς των Αθηνών», που την έγραψεν ο Γ. Ψάλλας.

Τρίτο τυπογραφείο έγινε στο Μεσολόγγι στα 1824. Σε τούτο τυπωνότανε ή εφημερίδα «τα Έλληνικά Χρονικά», που την έγραψεν ο φιλέλληνας Μάγερ.

Τέταρτο τυπογραφείο ήταν του Αναπλιού κι αυτό στα 1824. Εκεί τυπωνόταν ή εφημερίδα του Θ. Φαρμακίδη «Γενική Εφημερίς της Ελλάδος».

Τα τέσσαρα αυτά μικρά τυπογραφεία μόλις άρχισαν για να τυπώνουν και τους νόμους και τα διατάγματα της Κυβέρνησης.

**ΓΡΑΜΜΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ
ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ**

(Μας τὸ ἀνακοινώνει ὁ κ. Γιάννης Βλαχογιάννης,
Διευθυντὴς ἐπὶ Γενικά Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους).

**Προσωρινὴ Διοίκησις τῆς Ἑλλάδος
Πρὸς τὴν Σεβαστὴν Διοίκησιν
Ἡ Διευθύνουσα τὰ τῆς Δυτ. Ἑλλάδος
Προσωρινὴ Ἐπιτροπὴ.**

Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη καὶ διὰ ξηρᾶς, καὶ διὰ θαλάσσης, καὶ δι' ἀπεσταλμένων τῆς δὲν ἔπαυσε παρασιταίνουσα τὴν κατάστασιν τῶν ἐνταῦθα πραγμάτων, τὴν παντελῆ ἔλλειψιν τῶν μέσων, καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς ταχείας προμήθειας αὐτῶν. ἀλλὰ οὐ θαυμάσιον πολλὰ δλίγη ἀκρόασις καὶ προσοχὴ ἐδόθη εἰς τὰ ἀναφερόμενα παρ' αὐτῆς. διότι, ἐν ᾧ ἡ κατάστασις ταύτης τῆς Πόλεως ἦτον πρὸ πολλοῦ γνωστὴ, ἐν ᾧ τὰ πολυειδῆ μέσα τῆς ὑπερασπίσεως ἔλλειπαν, ἐνῶ κανεὶς πόρος προσωρινῆς ἐξοικονομήσεως δὲν ἦτον, κάμια μ' ὅλα ταῦτα σημαντικὴ βοήθεια δὲν ἐγείνεν, ἀλλὰ πάντοτε ἡ Σ. Διοίκησις ἐστοχάσθη, ὅτι μὲ μικρὸν καὶ τῆς στιγμῆς μέσον ἠμποροῦσεν, ἢ ἠμπορεῖ νὰ βασταχθῆ μία πολιορκία, ἣτις διαρκεῖ ἤδη πλέον τῶν δύο μηνῶν, καὶ ἡ ὁποία, Κύριος οἶδε! πότε καὶ πῶς θέλει τελειώσῃ· ἐπειδὴ ὁ Πολιορκητὴς τῶν δύο Πόλεων Μεσολογγίου, καὶ Ἀνατολικοῦ ἔγειρε, διὰ νὰ εἰπωμεν οὕτως, ἔξωθεν αὐτῶν νέα φρούρια, πυροβολῶν ἀκατάπαυστα, καὶ κατασκευάζων ἡμέραν καὶ νύκτα νέα χαρακώματα, διὰ τῶν ὁποίων ἐφθασεν ἤδη εἰς τὴν Πρότασιν ταύτης τῆς Πόλεως. ἀλλὰ τὸ κακὸν ἦτον ὅπως οὐδὲν ἀνεκτὸν ἐν ὄσῳ ἡ πολιορκία ἐνηργεῖτο μόνον διὰ ξηρᾶς. ἰώρα δὲ ἐγείνεν ἀποκλεισμὸς καὶ διὰ θαλάσσης, διότι πρὸ δύο ἡδὴ ἡμερῶν 36 πολεμικὰ ἐχθρικά πλοῖα ἐμφανίσθησαν εἰς ταῦτα τὰ παράλια, ὥστε ἐμποδίζον ὀλοκλήρως τὴν θαλάσσιον συγκοινωνίαν μας.

Ἀποκλεισμένοι καὶ διὰ ξηρᾶς, καὶ διὰ θαλάσσης χωρὶς τροφᾶς, χωρὶς πολεμοφόδια, χωρὶς χρήματα, εἶναι ποτὲ δυνατόν αἱ δύο αἵται Πόλεις νὰ βασταχθῶν χωρὶς ταῦτα τὰ εἰς τὴν διατήρησιν των ἄφροντα μέσα; Ἐπειδὴ ἦτον τῶν ἐνδεχομένων τὰ πράγματα νὰ φθάσουν εἰς τὴν ὁποίαν ἤδη ἐφθασαν κατάστασιν, ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν ἔλειπε κατὰ χρέος πρὸς ἀποφυγὴν κάθε ἀπεικταίου συμβεβηκότος, νὰ παραστήσῃ μὲ δὴν τὴν ἀλήθειαν τὴν στάσιν τῶν πραγμάτων, καὶ μετὰ δακρύων νὰ παρακινήσῃ τὴν Σ. Διοίκησιν νὰ κάμῃ ἐγκαίρως τὴν ἀναγκαίαν προμήθειαν, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἰσηκούσθη.

Ἐάν εἰς ταύτην τὴν κρίσιμον στιγμὴν δὲν ὑπόσκητο ἐδῶ κατὰ περιστάσιν 25)X: περίπου δικάδες καλαμποκίον, ἀλλὰ τροφὴ δὲν ἦτον διὰ τὰ στοματικά, τὰ ὁποία ἄδηλον εἶναι ἐάν ὑπέμεναν τὴν πείναν, συνειδητέα ὄντα εἰς τὴν ἀφθονίαν. ἀλλ' ἄρα διὰ τοῦτο δὲν παύουν τοῦ νὰ βασανίζον ἡμέραν καὶ νύκτα τὴν Ἐπιτροπὴν, ζητοῦντα τὴν πληρωμὴν τῶν σιτηρεσίων των. Καὶ ἐνῶ μάλιστα γράφεται ἡ παρούσα ἐπισημασθεῖσα ἀναφορὰ δύο Σουλτανικῶν Σωμάτων,

τὰ ὁποία ζητοῦν ἐπιμόνως τὰ σιτηρέσια των, καὶ ἐάν δὲν δοθῆ ἀκρόασις εἰς τὸ ζήτημά των φοβερίζουν νὰ πράξουν μωρίας ἀταξίας, τὰς ὁποίας δὲν εἶναι μακρὰν τῆς πιθανότητος νὰ θάλουν καὶ εἰς ἔργον, διότι γνωστὴ εἶναι ἤδη ἢ ἐν μέρει πιστὴ ἐκτέλεσις τῶν ὑποσχέσεων τῶν στρατιωτικῶν.

Διὰ τὸν γνωστὸν ἀκατάπαυστον πυροβολισμόν, καὶ τουφεκισμόν, ἢ πολλὰ δλίγη παρουσίη, ὅση φυλακτομένη μὲ οἰκονομίαν εὐρίσκειτο, ἐσώθη, καὶ ἰδοὺ εὐρισκόμεθα στερημένοι ἀπὸ ἐν τῶν πρώτιστων μέσων τῆς ὑπερασπίσεως.

Πρὶν φθάσωμεν εἰς τὴν δεινὴν ταύτην ἀμύνην, δὲν ἐλείψαμεν νὰ προστρέξωμεν καὶ εἰς τοὺς Ἐπισημασθέντας φιλογενεῖς, ζητοῦντες τὴν βοήθειάν των ἢ διὰ ὑποχρεωτικῶν, ἢ διὰ συνεισφορᾶς, ἀλλὰ κατὰ ἀτυχίαν αἱ παρακλήσεις μας δὲν προήγαγον τὸν ἐπιζόμενον καρπὸν.

Στερημένοι λοιπὸν τῶν ἀναγκαίων μέσων, ἀποκλεισμένοι καὶ διὰ ξηρᾶς, καὶ διὰ θαλάσσης, ἐγκαταλειμμένοι πανταχόθεν, δὲν εἰξεύρομεν πῶς, καὶ πόσον ἔγουν ἐκ τῆς ἀκρόασις νὰ βασταχθῶμεν. Ἡ Σ. Διοίκησις ποτὲ δὲν ἠθέλησε νὰ καταπεισθῆ, ὅτι ἡ προμήθεια τὴν ἔποιαν ἐκ διαλειμμάτων ἐστειλε περὶ τοῦ σημαντικοῦ ταύτου μέσους, δὲν ἦτον μὴτε διαρκής, μὴτε ἱκανὴ εἰς τὴν θεοστυλίαν τῶν πολυειδῶν ἀναγκῶν του. Πάντοτε ἐστοχάσθη, ὅτι τὸ μέσο τοῦτο ἠμπορεῖ νὰ βασταχθῆ μὲ μικρὰ μέσα, ἐν ᾧ καὶ ἐγγράφως, καὶ διὰ ἀπεσταλμένων εἰδοποιήθη κατ' ἐπισημασθέντων, ὅτι ἡ ἰδέα τῆς αὐτῆς δὲν ἦτον δοθῆ. Ἡ ἀμέλεια τὸ νὰ γενῆ ἐνταίμως πρόνοια περὶ τοῦ κατὰ γῆν Προσπονητοῦ τῆς Ἑλλάδος δὲν εἰξεύρομεν ποῖα δεινὰ ἐπακόλουθα ἠμπορεῖ νὰ ἐπισέση, διότι τὰ πρόνυμα ἐφθασαν εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὴν δυσάρεστον, καὶ ἐνεῖουσαν τοῦτον καὶ ἄδῃον. Μὲ ὅλον τὸν σιενὸν ἀποκλεισμὸν ἡ Ἐπιτροπὴ θέλει προσπαθῆσαι ὥστε ἡ παρούσα νὰ φθάσῃ εἰς τὰς γέρας τῆς Σ. Διοικήσεως, διὰ νὰ γενῆ γνωστὴ εἰς αὐτὴν ἡ δεινότης κατάστασις μας, τὴν ὁποίαν ἐσκόπως ἠμποροῦσε νὰ προῖδῃ ἀπὸ τὰ προγεγραμμένα.

Μένομεν δὲ μὲ σέβας βαθύτατον.

Μεσολόγγιον
30 Ἰουνίου 1825
(Τ.Σ)
Ὁ Γεν. Γραμματεὺς : Γ. Πλητᾶς

Οἱ εὐπειθεῖς Πατριῶται
Ἰω. Παπαδιαμαντίπουλος
Δημήτριος Θέμελις

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ὁ «Νουμᾶς» ἀναγγέλλει καὶ κρίνει κάθε νέο βιβ' ἴο, πού δύο ἀντιτυπὰ καὶ θὰ σταλοῦν ἐπὶ γραφεῖά του. Ἄμα σταλῆ εἰς ἀντίτυπο θὺ τὸ ἀναγγεῖται μόνον.

„ΠΥΡΣΟΣ“

ΜΗΝ. ΑΙΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Διευθυντής: ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

Ὁ «Πυρσός» εἶναι τὸ φιλολογικὸ ὄργανον τῶν νέων. Βγαίνει κάθε μῆνα καὶ πουλιέται σ' ὅλα τὰ κίονια καὶ τὰ κεντρικώτερα βιβλιοπωλεῖα 1 δρ. τὸ τεύχος. Ἡ συνδρομὴ του εἶναι 8 δρ. γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ φρ. γ. 10 γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ Ο ΣΟΛΩΜΟΣ

Ἀκούστηκε τὸ πρῶτο τουφέκι τοῦ ἀγῶνα γιὰ τὸ ξεσκάθωμα τῆς Ἑλλάδας καὶ στὸν ἀντίλαλό του ἀποκρίθηκεν ἡ φωνὴ τοῦ Σολωμοῦ. Ὁ διαλεκτὸς αὐτὸς τῆς Ἰδέας καὶ τοῦ Λόγου μπόρεσε ν' ἀρπάξῃ καὶ νὰ κλείσῃ μέσα στὴν ψυχὴ του ὅλο τὸ νόημα τῆς Ἐπανάστασης. Δὲν ἔγινε μονάχα ὁ τραγουδιστὴς τοῦ ἀγῶνα καὶ τῆς δόξας τοῦ 21· δείχτηκε κι ὁ προφήτης, ποὺ ἔδλεπε τὴν Ἑλληνικὴ ψυχὴ ν' ἀνοίγεται στοὺς πλατιοὺς πνευματικὸς ὁρίζοντες. Καὶ μόνος αὐτὸς στάθηκε δυνατὸς κ' ἰκανὸς νὰ δείξῃ ὅτι ἓνα τόσο μεγάλο περιστατικὸ, σὰν τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση, ἦταν καὶ ξαναγεννημὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ νοῦ. Ἐπειδὴ ἓνας λαὸς γιὰ νὰ εἶναι σωστὰ λεύτερος δὲν ἀρκεῖ νὰ μὴ μένῃ στὰ σίδηρα τῆς σιλαβιάς· πρέπει νάχη τὴ λευτεριά καὶ στὸ πνεῦμα καὶ στὸ αἶσθημα.

Καὶ νὰ γιατί ὁ Σολωμὸς χτύπησε ὅσο μπόρεσε τὸ σχολαστικισμό, τὸ δασκαλισμὸ τῆς ἐποχῆς του. Ἀδιάρκο τῶρα, ἂν ὁ Σολωμὸς μένῃ μονάχος σχεδὸν ἀντιπρόσωπος τοῦ ξαναγεννημοῦ αὐτοῦ. Ἡ ἀλήθεια δὲν ἀλλάζει. Δὲ μπορέσανε νὰ σταθοῦνε δίπλα του ἄλλοι, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦταν πολὺ μεγάλος. Κι ἂν ἡ ἐποχὴ τοῦ Σολωμοῦ δὲν ἔχη νὰ δείξῃ πνευματικὸ μεγαλεῖο παρὰ μὲ πολὺ λίγους ἀντιπρόσωπους, ὅπως εἶναι ὁ Σπῦρος Τρικόπης, ὁ Ἄντρο. Κάλβος, ὁ Γ. Τερτσέτης καὶ κάνα-δυὸ ἄλλοι ἀκόμη, αὐτὸ δὲ θὰ πῆ πῶς ἡ Ἐπανάσταση τοῦ 21 δὲ συντάραξε τὸ Ἑλληνικὸ πνεῦμα γιὰ νὰ γεννηθοῦν ἢ ἀνάλογα ἔργα. Ἐτυχε νὰ εἶναι τέτοιοι οἱ γραμματιζοῦμενοι τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ὅστε νὰ πνίξουν τὴν ἀληθινὴ φωνὴ τῆς καρδιάς τους καὶ τῆς ψυχῆς τους μὲ τὴ θεληματικὴ ὑποταγὴ τους στὴν ἀρχαία γραμματικὴ καὶ στὴ νεολογιστὴ γνώμη, ὅτι ὁ ξαναγεννημὸς θὰ φανῇ πῶς ἐτελειωμένος μὲ τὴν προσκόλλησιν στὴν παλιὰ προνομικὴ δόξα καὶ μὲ τὴ μίμησιν τῆς γλώσσας καὶ τῆς σκέψης τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, γωοῖς νὰ κάνουνε καὶ δημιουργικὴ τὴ μίμησιν αὐτὴ καὶ γωοῖς νὰ νοιώθουνε πῶς νὰ νοσημοποιήσουν τὴν ἀρχαία σκέψιν.

Ἀκόμα δὲν εἶχε πάψει τὸ ντυκρέμι κ' ἡ λευτεριά δὲν ἦταν ποῖνα θεβαιωμένο κι ὅμως οἱ σῶσοι κ' οἱ λῶγιοι θυσίαζαν τὴν πολὺτιμη πνευματικὴ ἀξία τους — ὀποιαδήποτε κι ἂν ἦταν αὐτὴ — καὶ πορῶναι στιγμὴς σὲ σιῆτες ποῖ ἀπὸ τὰ τοια συστήματα τῆς Ἀριστοτελικῆς πολιτείας τοιοῖσιν ἐστὶν Ἑλλάδα, θαλιμένο μὲ τὴ φιλοσοφικὴ ὑποστήριξιν τοῦ Στανειοῦ σοφοῦ. Τέτοια καιώματα δὲ υπορούσανε βέβαια παρὰ νὰ σκοτώσουν τὸ πνεῦμα τῶν νοσημοποιημένων καὶ νὰ μαρῶνουν τὸ αἶσθημά τους. Κ' ἔτσι ποῖν ἀκόμη πάψη ὁ ἀνῶνας ὁ ποσημοποιητὸς γιὰ τὴν ἀληθινὴ λευτεριά καὶ υἱὸς τέλειωσεν ὁ πόλειμο-μῆτε ἡ πατριωτικὴ ποίησιν ὑπόρρεσε νὰ πάση σφερό καὶ νὰ πετῆ: Χαιροσερότανε μὲ τὴ στήναιονμῆν πῆλονια τῶν Σοῦσαν καὶ τῆς στήναιονμῆν τῶν Μά ὁ λαός, νοῖσθησαν πῶ ὁσθιά τὸ μενῆλο τὸ ἔνοσ ἔπλενε φυσικὰ τὴν παλληνοσιὰ του, τὴ δῆφα του, τὴ λευτεριά του, μὲ καινοῖα δημιουργικὰ τοσηνοῖα κ' ἔδινε στὴν πατριωτικὴ ποίησιν τὴ ὑποσῆ. ποῖ τῆς τοιοῖσιν. Καὶ βλέπομῆ τὸ μοναδικὸ στήν ἰστοῖα τῶν νοσημοποιημένων καινοῖα νὰ πλάθη ὁ λαός τὴ φιλοσοφία τοῦ Ἐθῶνος του κ' ὄνι οἱ διαλεγκοῖ του, ποῖ δὲν ἔχανε κάνε τὴ δύναμῆ νὰ νοῖσθουν, ὅτι πρέπει ν' ἀκο-

λουθήσουν αὐτοὶ τὸ λαό, ἀφοῦ δὲ μπορούσανε νὰ τοῦ γίνουν ὁδηγητὲς του.

Μονάχα ὁ Σολωμὸς ἔνοιωσε τὴν ἀλήθεια τούτη. Καὶ γι' αὐτὸ ἐβάδισε πρῶτα πλάι μὲ τὸ λαό κ' ὕστερα θέλησε νὰ τοῦ δείξῃ τὸν ἀληθινὸ δρόμο καὶ νὰ τοῦ γίνῃ πιστὸς καὶ ἰκανὸς ὁδηγὸς του. Ἐνοιωσε ὅλο τὸ νόημα τῆς Ἐπανάστασης, τὸ ἔκλεισε μέσα στὴν ψυχὴ του, καὶ γι' αὐτὸ ἔγινε ὁ πραγματικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς πνευματικῆς λευτεριάς. Ὑψώθηκε ἴσαμε τὴν ἰδέα τῆς Ἐπανάστασης κ' ἡ μούσα του ἔγινε ὁ πιστὸς ἀντίλαλος τῆς γενικώτερης σημασίας τοῦ ἀγῶνα γιὰ τὸν ξεσκαθωμὸ. Ἐπρεπε νὰ λευθερωθῇ καὶ τὸ πνεῦμα γιὰ νὰ φανῇ τέλεια ὁ σκοπὸς καὶ τ' ἀποτέλεσμα τῆς Ἐπανάστασης. Τὸ ἔθνος ἀργησε νὰ τὸ νοιώσῃ. Μὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ τὸ ἔνοιωσεν ἐμπῆκε στὸ δρόμο, ποῦ τοῦ ἀνοῖξεν ἐκεῖνος. Καὶ νὰ γιατί μπορεῖ κανεὶς νὰ λέῃ σήμερον ὅτι ὁ Σολωμὸς εἶναι ὁ πῶ ἀληθινὸς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐπανάστασης.

ΗΛ. Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΝΣ

ΣΦΑΛΟΥ

ΕΛΛΑΔΑ

(Ἐνα χορὸν ἀπὸ τὸ δράμα «Ἑλλάδα»),

Ἐκεῖ ὅπου τὰ θράγια τριγυρίζουν τὸ πέλαγο τοῦ Αἰγαίου καὶ ἀντιλαλοῦνε τὰ πολεμῶντα τραγούδια ἀνθρώπων λευτέρων, ἐκεῖ θέλω νὰ τρέξω διαλαλητῆς θορυβώδικος τῆς Νίκης...

Ἀκούτε τὴν παντοδύναμη γνοή; Κάτω ἀπὸ τῆς Ὀρσικῆς στροφῆς ξεπηδᾶνε τὰ τιάνεια τειχιὰ μὲ ἀπὸ τὰ σνιτρίμια τους. Τὰ σκεδοσιμῆνα τῆς Σκλαβιάς κόκκαλα ἀναιτοιχιάζουν. Τὸ Ἄσνος, ἡ Κόρινθος, ἡ Κρήτη ἀκούνε καὶ ἀντιλαλοῦνε τὴν Ἀρμονία, οἱ δαίμονες κ' οἱ νερόιδες ἀπὸ τοὺς θρόνους τους ποῦ ὑψοῦνται ἐπάνω στὰ βουνά...

Ἐαναγεννιέται ἡ μενῆλη ἐποχὴ τοῦ κόσμου. Ὁ νοσοῦς αἰῶνας ξαναγνοῖζει. Ἑλλάδα καινούγια λαμπερὴ ἀνασημῶνει τῆς αἰθέριες κοσφῆς της. Μιὰ Ἀργὸ πῶ πεσῆφανα σκῆζει τὴ θάλασσα φέροντας καινούγιο θησαυρό. Ἐνας νέος Ὀρσῆας τοσηνοῦδεῖ ἀκόμη... Ἀκόμη μιὰ φορὰ ἓνας νέος Ὀδυσσεὺς ἀρῆνει τὴν Καλυπῶ γιὰ νὰ νοῖσῃ στήν πατρικὴ του τὴ γῶσα. Θὰ λάμψη ἄλλη Ἀθῆνα καὶ σιὸς μελλοῦμενος αἰῶνας θάφῃσιν κληρονομιά τὴ λάμψη της ποῦ ξεπροθαίνει καὶ πάλι...

Ο ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟΣ ΚΛΕΦΤΗΣ

Γιὰ ἰδές τον τὸν ἀμάραντο σὲ τὴ γκρεμνὸ φιντῶνει!
Τὸν τρῶν τὰ λάφια καὶ ποφῶν, τᾶρκοῦδια κ' ἡμερόνουν
Νάχε τὸν φᾶν κ' ἡ μάνα μου νὰ μὴ εἶχε κάμη ἔμενα!
Κι' ἂν μ' ἔκαμε, τι μ' ἦθελε, κι' ἂν μ' ἔχει, τι μὲ θέει,
Ποῦ ἐγὼ στὰ ξένα περπατῶ, στὰ ξένα παραδέχων;
Τὸν ὕπνο δὲν ἐγύφτασα, τῆς νύχτες δὲν κοιμᾶμαι,
Τὸ χέρι μου προσκεφάλο καὶ τὸ σπαθὶ μου στροῦμα
Καὶ σὸ προσκεφάλο μου κοιτᾶ ἀνκαλισμένο.
— Μὴ μὲ μαλόνης, βρὲ ποῦ' ἴ, καὶ βρὲ καλὸ ποῦ' ἀκι.
Ἐνὼ τρεῖς μῆνες θὰ εἶμαι ἐδῶ, κ' ἀπ' ὕστερον θὰ φύγω.
Τὸ Μᾶν καὶ τὸ Θεριστὴ κ' οὐδὸν τὸν Ἀλωνᾶρη,
Κι' ὕστερα φεύγω, βρὲ ποῦ' ἴ, σὸν τόπο μου πηγαίνω
Κι' ἔλα καὶ σὺ σὸν τόπο μου, νὰ ἰδῆς τοὺς ἐδικούς μου
Πῶς δέχονται, πῶς χαίρουνται τὰ ξένα τὰ πουλάκια.
Ἄπ' τὴν ἀνέκδοτη Συλλογὴ Ἰω. Γ. Θεοδορεπούλου.

ΟΝΕΙΡΟ ΟΛΟΦΑΝΕΡΟ

ΣΤΟΝ ΠΕΤΡΟ ΠΕΡΣΑΚΗ

Στό Γιάννο παράγγειλε ή Κυρά Κατίνα Ξύλα, και τάφερε κατά τη συμφωνία του στις δέκα τη νύχτα, με τό γαιδοῦρι του, γιατί φοβόταν την ήμέρα μὴν τὸν πιάσει ὁ σταθμαρχὸς ἢ κανέναν χωροφύλακα και τοῦ τὰ ξεφορτώσει στη μέση τοῦ δρόμου, ἐπειδὴ πήγαινε και τᾶκοβε κρυφὰ στὸν Ὑμηττό.

Ἔτανε σαράντα ὡς σαρανταπέντε χρονῶν, μέτριο ἀνάστημα, τσαρούχια χλιομπλωμένα, βλαχόκαλτσες, φουστανέλλα ἀλατζαδένια κοντή και στενή, μόλις δύο-τρεις πηγες κρεμασμένη γύρω στη μέση του, ξεσκισμένη και θρώμικη, πουκάμισο σκοῦρο, ζιποῦνι μαῦρο, σκουφάκι στην κορυφή τοῦ κεφαλιοῦ, σελάχι ποῦ τοῦ ὄχότανε φαροῦ και τοῦ ἔπεφτε κάτω ἀπ' τὴν κοιλιά, και τοῦ ἔδινε μιὰ στάση ποῦ εἶχαν ἄλλοτε οἱ γυναῖκες με τοὺς κοροσέδες τῆς μόδας «droit de vant».

Ντροπαλὸς και ἀμίλητος ἀλλὰ και ὅταν μιλοῦσε τὰ μεγάλα του μαῦρ' ἀκόμα μουστάκια σκέπαζαν τὰ χεῖλη του με τὰ σφιγμένα δόντια και φαινότανε σὰ νὰ ξεροκοῦσε.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἦρθε νὰ ζυγίσει τὰ Ξύλα. Τὰ ζύγισε κ' ἔπειτα βάλθηκε νὰν τὰ λιανίσει.

Σὲ λίγο ἡ Κυρά Κατίνα τὸν ἐρώτησε :

— Ἀλήθεια, Γιάννο ; λένε πὼς ἡ Χρυσούλα ἤθελε νὰ σοῦ δώσει τὴν κόρη της. Τὴν Ἐλένη.

— Κελά τὰ λένε... Σωστά.

— Καὶ γιατί δὲν τὴν πήρες ;

— Μοῦ τὰ γάλασε ὁ ξάδερφός μου, ἔπειτα... εἶχα ἰδεῖ κ' ὄνειρο... Δὲ γενόταν τίποτα.

Ὁ Γιάννος με μιὰ φοβερὴ μαχαίρα λιάνιζε με εὐκολία μοναδική. Τὰξ, τὰξ, κάθε χτύπημα ἔφερνε τ' ἀποτελέσμα του.

Κρατοῦσε ὀρθὸς με τὸνα χέρι τὸ δεντράκι με τὰ καταπράσινα φύλλα, ποῦχε ξεροζώσει τὴ νύχτα, και με τᾶλλο χέρι λιάνιζε ρυθμικά. Τὰ κλαριά ἔπεφταν προστὰ στὰ πόδια του και τελευταία τὸ κοῦτσουρο ποῦ τ' ἀπόμεινε στὸ χέρι, τὸ πέταγε πὶο μακρὰ στὸ σοφὸ. Κι' ὁ Γιάννος ἐξακολουθῶντας νὰ λιανίζει διηγῆθηκε ἤσυχα, χωρὶς νὰ σηκώσει κεφάλι. Τὸ λιάνισμα ἀκομπάνισσε τὴ διήγησή του.

— Κεῖνα τὰ χρόνια εἶχα πρόβατα μεσακὰ με τὸ Ρούκα. Τὸ πρωὶ πᾶινα γάλα με τὸ γαιδοῦρ' στὰ καλύτερα σπίτια στὸ Κολωνάκι. Τὸ βράδυ πᾶινα γιαοῦρτια. Πόδια νάχα και λεπτὰ δσα ἤθελα. Εἶχα και πόδια, ἔκανα και παραδες. Ἔβλεπε ἡ μάννα της τὴν προουκοπή μ' και μᾶλεγε : «Θὰ σὲ κάνω γαμπρὸ Γιάννο ! Περίμεινε ἕνα-δύο χρόνια νὰ μπεῖ στὰ δεκάξ'. στὰ δεκαφτὰ τὸ κουρίτσο. Καὶ γὼ σὰν τᾶκουγα, θυσία ὅλα ! Τῆς πᾶινα γιαοῦρτια, γάλατα. Ὡς και τὴ νύχτα δὲν ζευιῶμουν γιὰ νὰ πᾶω νὰν τῆς φέρω Ξύλα, κ' ἔπειτα νὰν τῆς θγάλω νερὸ ἀπ' τὸ πηγάδι.

Σώπασε μιὰ μιὰ στιγμή ὁ Γιάννος νὰ λιάνιζε, λιάνιζε τώρα με περισσότερη θέομη, κ' ἐξακολούθησε με τὰ δόντια πὶο σφιγμένα :

...Και τότε εἶχα σκοπὸ ν' ἀνοιξα γαλατάδικο, στὸ Βατοαχονῆσι. Ἀγόρασα μάλιστα κ' ἄλλο γαιδοῦρ', κ' ἔνοαψα τὰ αἶψα στὸν ξάδερφό μου στὸ χωριὸ και νᾶοθεῖ νὰ με βοηθήσει.

Κι' ἦρθε. Σὰν τὸν εἶδα δὲν τὸν γνώρισα. Ψηλὸς,

ὠραῖος, νέος, λεβέντης, εικοσιδύο χρονῶ καλλικάρ'!

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ τὸνέ πήγα στὸ Κολωνάκι νὰν τοῦ δείξω τὰ σπίτια, και κάθε π'ερέτρια ποῦ κατέβαινε τὴν κοίταξε κ' ἔστριβε τὸ μουστάκι τ', μιὰ στάλα μστάκι ! Κι' ἔπειτα μοῦμίλαγε σ' ὅλο τὸ δρόμο γι' αὐτὴ, ὡς ποῦ φτάναμε σ' ἄλλο σπίτι κ' ἄντε πάλε !... Καὶ τότε με ζώσαν τὰ φίδια κ' εἶπα μέσα μ' : «Νὰ μὴν ἰδῆ τὴν Ἐλένη μ' » και δὲν τοῦπα πὼς θὰ παντρεφτῶ. Μὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογάω σὲ λίγες μέρες πέραγα ἀπ' τὸ σπίτι της. Ἐκεῖνη εἶτανε στὸ παραθύρ', ἐκεῖνος ἀπὸ κάτω, και μλάγανε και γελάγανε. Ἐγὼ ἄνοιξα τὴν πόρτα και πήγα ἴσα στη μάννα της. Τὴ βρήκα στὸ πλυσταριὸ ποῦ καθοῦρνιζε καφέ. Κι' ἀμέσως μ' ἔβαλε μπροστὰ.

— Δὲν ντράπηκες μοῦ κάνει νὰν τῶχεις κρυφὸ ποῦφερεις τὸν ξάδερφό σου ; Ὅλος ὁ κόσμος τᾶμαθε και μεῖς τελευταῖοι, και πάλ' ἀπὸ ξένους.

Δὲ μίλησα κ' ἔφυγα.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐκεῖνη στὸ παραθύρ', ἐκεῖνος ἀπέναντι στὸ καφενεῖο, κ' ἔκανε χάξι ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Τὴν παραπάνω πάλε τὰ ἴδια, και κάθε μέρ' αὐτῶ γενόταν. Σὲ καμμιὰ βδομάδα πάλε στην πόρτα μαῦρὸ και γελάγανε. Σὰν ἔκανα τὰ παραπόνα μου στη μάννα της μοῦ εἶπε πὼς εἶμαι τρελλός, πὼς εἶναι τοῦ μυαλοῦ μου, και πὼς δὲν εἶναι κακὸ ποῦ μλάνε.

...Μὰ ἕνα βράδυ στην κάμαρα, πρὶν πλαγιάσω, ἄφρα τὴ ντροπιή-στη μάννα κ' εἶπα στὸν ξάδερφό μου.

— Κώστα, τ' λέω, μὴ μοῦ κάνεις ἀδικία, τὸ κουρίτ' μοῦ τῶχει ταιμένο ἡ μάννα τ', νὰ μοῦ τὸ δώσει, και μὴ θάνεις ἐκεῖ τὸ νοῦ σου !

— Γιάννο, μ' λέει, τὸ κουρίτ' δὲ σὲ θέλει και σὲ κουροζιδέβ', και νὰ μὴ θάνεις ἐκεῖ τὸ νοῦ σου !

Δὲ μίλησα, πῆρα νύχτα τὸ γαιδοῦρ' και τὸ στεκούρ', κ' ἔφυγα, κ' ἐπῆγα στὸ βνὸ, και τὰ χαράμματα ἔφερα στη μάννα της ὡς διακόσες ὀκάδες Ξύλα.

Τῆς ἔκανα τὰ παραπόνα μ' και κείνη με παργόρησε.

Σὲ καμμιὰ δεκαριά ἡμέρες μοῦ εἶπε πρωὶ πρωὶ ὁ ξάδερφός μου.

Γιάννο, θὰ φύγω, θὰ πᾶω ἄλλοῦ νὰ δλέψω, θέλω νὰ καζαντίσω κ' ἔπειτα νὰ στεφανωθῶ τὴν Ἐλένη. Ἔπεςα στὰ πόδια τ'.

— Κώστα, τ' λέω, στὰ κόκκαλα τ' πατέρα σ', μὴ μοῦ κάνεις ἀδικία ! Θὰ πθάνω... ἄσε τὴν Ἐλένη μ'...

— Γιάννο, μ' λέει, ἔλα στὰ καλά σ', δὲ σὲ θέλει... Ἐμένα με θέλει. Δώσαμε μάλιστα και λόγο.

— Μᾶκανες μεγάλη ἀδικία, τ' λέω.

Τᾶφησα ὅλα σύξυλα κ' ἀνέβηκα στὸ βνὸ. Πῆγα δᾶθε, πῆγα κείθε κ' ἔπειτα ἔπεςα μπρούμπα σὰ μεθυσμένος στὰ χῶματα, ὡς τὸ βράδυ ποῦ σιῶθηκα νὰ φύγω. Γύρισα στην κάμαρα και πλάγιασα.

Ἦστερ' ἀπ' τὰ μεσάνυχτα με πῆρ' ὁ ὕπνος και τότε εἶδα ὄνειρο.

Ὁ Γιάννος σώπασε μὰ τὸ ἀκομπανιαμένο ἐξακολούθησε.

— Μὲ τι εἶδες Γιάννο :

— Ὁνειρο, σ' λέω, ὀλοφάνερο...

— Πὼς τὸ εἶδες Γιάννο ;

— Εἶδα πὼς τὴν ἀπάντησα στὸ δρόμο και τᾶχα ἔκανα κρυφάνιο. Πρῶτη φορὰ τῆςμίλαγα.

— Μὲ θέλεις ; τῆς κάνω.

— Σὲ θέλω, μ' λέει.

— Άντε πάμε στο χωριό να στεφανωθούμε. Και τάχα πώς θρεθήκαμ' στο Λιδωρίκι, στο σπίτι τὸ δικό μ', τ' πατέρα μ'. Και τάχα πώς εἶτανε ὀλο πόρτες, σὰν τὰ μεγάλα σπίτια τῆς Ἀθήνας.

— Στάσου!... τῆς λέω, κ' ἔκανα νὰν τὴν πιάσω, μὰ κείνη τάχα πὼς δὲν ἄκουσε καὶ μπῆκε σ' ἄλλη κἀμαρα. Σωπίσω τῆς ἐγὼ, κ' ἔκανα πάλι νὰν τὴν πιάσω, μὰ τάχα πὼς δὲν ἄκουγε κ' ἔμπαινε σ' ἄλλη κἀμαρα... Μῶφευγε καὶ γύριζε τὶς κἀμαρες!... Καὶ κεὶ πὸς τὴν κινήγαγα, λυθῆκαν τὰ μαλλιά τῆς κ' ἔπεσαν στὶς πλάτες τῆς, χρυσάφ' ὡς τὰ ποδάρια!...

— Στάσου!, τῆς λέω, τί σῶκαμα;... καὶ σὰ νὰ κοινοσιτάθητε καὶ κεὶ πὸς πᾶσινα νὰν τὴ πιάσω, ἄντε πάλι, σ' ἄλλη κἀμαρα.

...Νὰ μὴν τὰ πολυλογῶ, πάλι ζύγωνα νὰν τὴ πιάσω μὰ σὰν τὴν ἄγγιξαν τὰ χέρια μου χάρηκε! Καπνὸς γένηκε! Καὶ τάχα ἔφαχνα τὶς κἀμαρες μὰ δὲν εἶτανε πουθενά! Καὶ τάχα ἀνοιξα τὸ παραθύρ' κ' εἶτανε νύχτα καὶ τὴ φώναζα, καὶ τὴ φώναζα!... Καὶ νεὶ ζύπνησα.

Εἶμιον ἰδρωμένος κ' ἀμέσως σκώθηκα καὶ κάθισα στὴ θελέντζα καὶ εἶδα πὼς εἶταν ὄνειρο, ὄνειρ' ὀλοφάνερο.

...Καὶ τότε ἄρχισα νὰ κλαίω, νὰ δέρονουμαι καὶ νὰ ψυχοπονιέμαι :

«Άντε Γιάννο μ', στράφη θὰ πᾶς; δὲ θὰ παντρευτῆς, τὸ εἶδες ὄνειρ' ὀλοφάνερο, δὲ θ' ἀφίσης ἀπογόνους Γιάννο!»

...Καὶ κείνη τὴ βραδεὶά σκέφτηκα γιὰ τὴ ματαιότη' ὀλου τοῦ κόσμου!... κ' ἔκλαψα γιὰ τὴ μάνα μ', γιὰ τ' ἀδέρφια μ', γιὰ τὸν πατέρα μ', κ' ἤθελα πάλι νὰ θῶ δῆξο, ν' ἀνασάνο, μὰ νὰ σου! παίει μὴ θρουχή, μὰ τί θρουχή, κατακλυσμός τ' κόσμου!

Κ' ἔπεσα πάλι στὴ θελέντζα καὶ πάλι ὄνειριάστηκα. Κ' εἶδα πάλι τὴν Ἡλένη, καὶ πάλι εἶμαστε στὸ χωριό. Μὰ εἶταν κ' ὁ ξάδερφός μ', καὶ τάχα εἶταν ἐκεῖνος πὸς τὴν ἔπαιρνε γυναίκα' τ'. Φόργε τὰ γιορτινά τ', γιὰ νὰ στεφανωθεῖ καὶ κεὶ πὸς εἶταν πλάι τ' τοῦφευγε κ' ἔτρεχε νὰν τὴ πιάσει. Κ' ἐκείνη ἔμπαινε ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι κ' ἔτρεχε κείνος ξωπίσω τῆς, μὰ μὴ γιὰ τ' φώναζε «Ἐφυγε!... Πάει σὴν Ἀθήνα!» καὶ ζύπνησα, κ' εἶδα πὼς εἶταν ὄνειρο, ὄνειρ' ὀλοφάνερο. Σκέφτηκα πάλι κ' εἶπα : «Ὅχι δὲ θὰ τὴν πάρει, οὐτ' ἐγὼ οὐτ' ἐκεῖνος θὰ τὴν πάρῃ. Καὶ σκώθηκα. Εἶχε ξημερώσει, καὶ πῆγα νὰν τὸν ἀνταμώσω. Τὸν ἀνταμώσα λίγο παρακάτω πῶδινε γάλα.

— Κώστα, τ' λέω, δὲ θὰ τὴν πάρεις τὴν Ἡλένη.

— Εἶσα τρελλός, μ' λέει. Θὰν τὴν πάρω.

— Ἀπόψε, τ' λέω, εἶδα ὄνειρο, ὄνειρ' ὀλοφάνερο.

Καὶ τοῦ εἶπα τ' ὄνειρο.

Κοιτολοῆς, σὲ κανὰ μῆνα, ἦρθε ὁ ἀδερφός τ' ἀπ' τὴν Ἀμερικῆ.

— Τί κάνεις ἐδῶ, τ' λέει. Ἄντε κεὶ κάτω, νὰ κάνεις παράδες, νὰ γένεις ἄνθρωπος, κ' ὕστερα νᾶρθεις νὰ παντρευτῆς. Ἐκεῖνος δὲν ἤθελε μὰ ὁ ἀδερφός τ' τοῦβγαλε τὸ εἰσιτήριο ἴσα γιὰ τὴν Ἀμερικῆ.

...Καὶ τρεῖς μέρες πρὶν φύγει, τὴν Κυριακῆ, ἀρβωνιάστηκε. Φαγιά, γλυκά, ἴντουμάδες, ὄλα ξόδεψ' ὁ ἀδερφός τ', καλὸς καὶ πλούσιος ἄνθρωπος. Καὶ στὸ τραπέζ' ὁ Κώστας ὄσες βολές τὴν κοίταζε βουρκῶναν τὰ μάτια τ', ἐγὼ ὄμως κρυφογέλαγα γιὰτ' εἶξερα πὼς δὲ θὰν τὴν πάρει.

Ἐφυγε μὲ τὸ καλό. Σὲ τρεῖς μῆνες πῆγα σὲ σπίτι τῆς.

— Τί μαθαίνεις, τῆς λέω ἀπ' τὸν Κώστα;

— Καλὰ εἶν', μ' λέει, μὴ γράφει πὼς τὸ πονκάμισο πὸς τοῦραφα τ' πέφτει στενό.

Πάλι ἄφησα καὶ περᾶσανε τρεῖς τέσσερις μῆνες, ξαναπαταίνω.

— Τί σ' γράφ' ὁ Κώστας;

— Καλὰ εἶναι!...

— Χάρηκε ἓνα γράμμα, μ' φωνάζει ἡ μάνα τῆς, μόνο μὴ καρποστάλ μᾶς ἔστειλε.

Σὲ κανὰ χρόνον ἦρθε ὁ ἀδερφός τ' ἀπ' τὸ Λιδωρίκι.

— Τί χαμπάρια ἀπὸ τὸν Κώστα;

— Καλὰ, μ' λέει, ἔκανε προκοπῆ. Ἄνοιξε γαλατάδικο μὲ σύντροφο, μόνο τὸ κουρίτ' πὸς δὲν τὸ θέλει, καὶ μ' γράφει νὰ χαλάσω τὸν ἀρραβῶνα. Κ' εἶμαι νὰ σκάσω γιὰτ' εἶναι καλὸ τὸ κουρίτ' καὶ μὲ ἀνατροφή. Δὲν τὸ παίρνεις ἐσύ, μ' κάνει, ἔτσι μὲ τὸ γέλοιο.

— Ὅχι, τ' λέω, οὐτε ὁ Κώστας θε νὰν τὴν πάρ' οὐτ' ἐγὼ. Τὸ εἶδα ὄνειρ' ὀλοφάνερο, οὐτ' ἐγὼ, οὐτ' ἐκεῖνος. Καὶ τοῦ εἶπα τ' ὄνειρο.

Τὴ Λαμπρῆ κλείνουν τὰ δέκα χρόνια. Τὸ κουρίτ' εἶν' ἀκού' ἀνύπαντρο. Τώρα μὲ βλέπ' καὶ κάνει π' ἴς δὲ μὲ βλέπ', μὰ ἡ μάνα τ' σὰ μ' ἀνταμώσει μὴ μλάει. Τὶς προσάλλες πὸς τὴν εἶδα πίσω ἀπ' τὴν Ἀνάληψη μ' λέει :

— Ἐχτισα δυὸ κἀμαρες ἀκόμα. Τώρα παίρνω ἐνενηντα ἑφτά δραμῆς τὸ μῆνα νοίκια, καὶ κάθμαι κιόλας.

— Νὰ τὰ χαιρέσαι, μὴ καλὴ τύχη γιὰ τὴν Ἡλένη σ'.

— Μακάρ ! μ' λέει. Ἀπὸ τὸ στόμα σ' καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί... Μὰ ἔλα πὸς δὲ θέλει πὰ γαλατάδες... Ἐχει καὶ δίξιο. Βλέπεις τώρα ἔχει κοτζάμ σπίτι, εἶναι νοικοκυρὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες, ἔχει μεγαλεῖο ἀπάνω τῆς καὶ θέλει ἀξιοματικό!

Ἡ Κυρὰ Κατίνα δὲ μίλησε. Ὁ Γιάννος ἔξακολούθησε ἀκούρατος νὰ λιανίζει. Σὰν τέλειωσε, σκούπισε τὸν ἰδρώτα του, μάζεψε τὰ πράγματά του, πῆρε τὰ λεπτὰ, τᾶβαλε μὲ προσοχῆ σὴν σελάχι, εὐχαριστήσε κ' ἔφυγε.

Ἡ ἡμέρα Μαρτιάτικη, μ' ἓναν οὐρανὸ καταγάλανο, ζεστὴ καὶ ὠραία. Καὶ ἡ αὐτὴ γιὰ ὠρα μύριζε βουνὸ καὶ θυμάρι πὸς πάτησε ἀλύπητα τὴν περασμένη νύχτα τὸ τσαρούχι τοῦ Γιάννου.

ΙΟΥΛΙΑ ΠΕΡΣΑΚΗ

ΕΞΕΔΟΘΗ

Ε. ΠΟΥΑΣΣΙΟΝ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

(Β^α ἔ-δοση)

Ποιλιέται σὲ ὄλες τὶς Νεολαῖες καὶ Τμήματα τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Ἐργατικοῦ Κόμματος.

Στὴν Ἀθήνα : Ὀδὸς Εὐριπίδου 14.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ «ΤΥΠΟΣ»

Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

~~~~~  
 = Γραφεία, Σοφοκλέους 'Αριστέιδου =  
 ~~~~~

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

'Εσωτερικού: 'Ετησία Δρ. 10.— 'Εξάμηνος Δρ. 6.—

'Εξωτερικού: »   Φρ. 15.—   »   Φρ. 8.—

"Εκαστον φύλλον λεπτά 25

'Αγγελίαί και διαφημίσεις δραχ. 2 δ στίχος.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΣΕ ΟΣΟΥΣ με πικρία μᾶς δηλώσανε τὸ φόβο τους πὼς ὁ Παλαμᾶς εἶνε δυνατὸ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα τοῦ κ. Πολίτη, ὑστερὶς ἀπὸ κάποιον τελευταῖον χρονογράφημά του στὸ «'Εμπρός», ἔχουμε ν' ἀπαντήσουμε αὐτά: "Ὅσο ὁ Παλαμᾶς δὲ βγαίνει ν' ἀρνηθῆ τὸ ἔργο του, ὅσο δὲν εἶναι πολλὰς μέρες πού δημοσίεψε καινούργιον βιβλίον με πεζὸ πρόλογον γραμμένον σὲ καθάρια δημοτικὴ, δὲ βλέπουμε τί σημασία μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἓνα χρονογράφημα σὲ φημερίδα, ἀφοῦ ὅλοι ξέρουμε ἀπὸ ποιὰ δημοσιογραφικὰ ἢ κοινωνικὰ ἀνάγκη βγαίνουσι ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐφήμερα δημοσιεύματα. Ὁ Παλαμᾶς εἶνε κείνος πὸν σὲ μέρες πονηρὰς εἶχε τὸν ἠρωϊσμὸν νὰ διακηρύξῃ ἀφορὰ πὼς ὁ δημοτικισμὸς εἶναι ἡ ἀρετὴ του. "Ἄν εἶχε κάποιες ἐπιφύλαξεις γιὰ τὴν καθαρῆν αἰσθητικὴν ἐπιφύλαξιν γιὰ τὴν καθαρεύουσαν αἰσθητικὴν νὰ μᾶς τίς δεῖξῃ πρακτικὰ στὸν πεζὸ πρόλογον τοῦ τελευταίου βιβλίου του. "Ὅσο δὲν κάνει αὐτὸ ἐμεῖς θὰ ἔξακολουθοῦμε νὰ πιστεύουμε τὸ ἔργο, ἔργο σεβαστὸ στὴ συνείδησίν μας, τοῦ Παλαμᾶ καὶ ὄχι τὰ χρονογραφήματα τοῦ W στὸ «'Εμπρός». "Ὡστε ἂς μὴν ἀνησυχοῦνε οἱ νέοι μας.

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ στίς ἐφημερίδας πὼς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἀποφάσισε νὰ ξοδέψῃ πέντε χιλιάδας δραχμὰς γιὰ νὰ τυπώσῃ τὰ... ἔργα τοῦ Μπάμπη Ἄννινου τῶρα πὸν ὁ ἄνθρωπος συμπληρώνει με τὸ καλὸ καὶ με ὄλον τὸ βῆμα του τὴν πεντηκονταετηρίδα τῆς φιλολογικῆς του δράσης, δὲν ξέρουμε γιὰτί ὁ νοῦς μας πῆγε στίς πίστωσης πὸν κάθε τόσο δίνει τὸ Κράτος γιὰ ὑποστήριξιν τῶν ἐτοιμῶν ἀρχαιολογικῶν μνημείων. "Ἐνα μόνον βρίσκουμε

πὼς τὸ ποσὸ τῶν 5 χιλιάδων, τῶρα μάλιστα με τὴν ἀριστεία τοῦ χρηματιοῦ, δὲν εἶνε ἀντάξιον ἑνὸς τέτοιου ἔργου. "Ἐνα τέτοιον ποσὸν μὲν θάφτανε γιὰ νὰ θεραπεύσῃ ὁ κ. Μπάμπης τὸ βῆμα του. "Ὅπως καὶ ἂν εἶνε νὰ προσέξῃ ἢ ἐπιτροπὴ πού θάναλάβῃ τὴν ἔκδοσιν νὰ μὴν ξεχάσῃ... τὰ Παναθηναῖα. "Ὅπως εἶνε γνωστὸ ἐκεῖ μέσα βρίσκεται ἀποθησαυρισμένη ὅλη ἡ φιλολογικὴ ἐργασία τοῦ κ. Ἄννινου κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, σὲ καλαμπούρια καὶ τραγουδιὰκια. Κι ἄλλη μιὰ σύστασις. Γιατὶ νὰ μὴν ἀναβληθῆ ἡ ἔκδοσις γιὰ νὰ συμπέσῃ με τίς γιορτὰς τῆς ἑκατονταετηρίδας καὶ ἔτσι νὰ ἴδουσι καὶ οἱ ξένοι τὴν πρόδοσιν τῆς λογοτεχνίας μας; Καὶ γιὰ τὸ ἔργο τοῦ κ. Παναί τίποτα; Κ' ἔπειτα λέμε πὼς τὸ Κράτος δὲ νοιάζεται γιὰ τὴν φιλολογίαν μας.

ΝΕΚΡΕΣ

*Εἶδα νεκρὰς πο ἀπλώσανε τὰ κάλλη τους λυμένα,
 χεῖλια πὸν ἀκόμα γύρευαν φίλιὰ, μισανοιγμένα*

*Εἶδα νεκρὰς πὸν κρύβανε σεμνὰ τὸ θνητὸν τοῦ
 παρθένου πέρ' ἀπ' τὴ ζωὴ, καὶ πέρ' ἀπ' τὸ χαμό τους*

*Κι' ἄλλες κρατοῦσαν ζωντανὰ τοῦ πόνου τους τ' ἀχνάρι
 κι' ἄλλες τοῦ τρόμου ὡς ἔφτανεν ὁ χάρος νὰ τίς πάρῃ.*

*Κ' εἶδα γυναῖκα πὸν ἔφεγγεν ἡ ἴδια σὰ λαμπάδα
 περὶ φανα, τὴ μυστικὰ νεκρὴ τῆς δημοφάδα!*

*Κ' εἶδα παιδοῦλες τρυφερὰς πὸν τὰ δετὰ τους χέρια
 μοῦ θύμιζαν ἀδικοσκοτωμένα περιστέρια...*

*Μὰ ὄλεσ οἱ βασίλισσες τῆς Ὠμορφίᾳς, τοῦ Πόνου,
 παραμερίζουν νὰ φανῆς, ζητιάνα ἐνὸς τοῦ δρόμου.*

*Ὅτε λουλούδια γύρω σου, οὔτε ψυχὴ θλιμμένη
 μ' ἔνα κουρέλιον μποξὰ σὲ εἶχαν τυλιγμένη*

*Καμμὶ κραυγὴ δὲν ἔσκιζε γιὰ σένα τὸν ἀγέρα
 καὶ ὡς τόσο—ἐνὸς πὸν γνώρισες τὴν Πικρὰ γιὰ μητέρα—*

*περνοῦσε μ' ἓνα ὀλόγλυκον χαμόγελο στὰ χεῖλι
 κάτω ἀπ' τὸ ἱερώτατον τῆς φτώχειας σου μαντήλι...*

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

*Μούσα, γλυκὴ Παράδεισε, θεῖο φῶς
 Τ' ἅγιον σου στὴ μορφὴ μου ἔλαμψε πνεῦμα.
 "Ἐφίτασα καθαρὸς, ἄγριος ἀνδρὸς
 Μὲ τᾶνθη τῆς ψυχῆς μου—δάκρυα καὶ αἷμα.*

*Τὴν πύλον τῆς μὴ μου ἀρνηθῆς χαρὰ
 Νὰ τὰ σκορπίω θῆξον τρισσαγία
 Στὰ πόδια, τᾶχαρτὰ σου, τὰ ἱερά,
 Πηγὴ τοῦ λόγου, δόξα, ἀθανασία!*

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΙΛΙΑ

Είχα τὸν Πηλάδη μου
Βρεῖ κι' ἐγώ, μωρό μου,
Στῆς ζωῆς τὴν ἀνοιξη,
Στὴν ἀρχὴ τοῦ δρόμου
Καὶ μαζί πηγαίναμε
Μὲ πλεγμένα χέρια,
Καὶ μ' ἐλπίδες φτάναμε
Πῶ ψηλά ἀπ' τὰστέρια.

Τὶ γλυκὸ εἶναι, μάτια μου,
Νὰ μὴν εἶσαι μόνος !
Γίνεται διπλὴ ἡ χαρὰ
Καὶ γλυκὸς ὁ πόνος·
Στῆς ζωῆς τὸν πόλεμο
Μὲ διπλὸ κουράγιο
Στῆς Κανίας τ' ἀνίκητο
Ρίχνεσαι μουράγιο.

Μὰ ἦρθε τὸ χινόπωρο
Μιὰ φορὰ, μωρό μου·
Καὶ καθὼς θρῆσκόμεστε
Στὰ μιὰ τοῦ δρόμου,
Σὲ μιὰ μπόρα, μάτια μου,
Τῶνερό μου ἐλόδη·
Πρὶν λαλήσει ὁ κόκορας,
Τρεῖς φορές μ' ἀρήδη.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΓΓΕΛΑ

Η ΜΠΑΛΛΑΔΑ

Διαβάσαμε Ὁσκάρο Ουάιλντ. Μὲ τὴν ὑπέροχη μετάφραση τοῦ Καρθαίου τὰ ρυθμικώτατα ἐξάστιχα τῆς «Μπαλλάδας τῆς Φυλακῆς τοῦ Ρίντιγγ» ἐσκορπιζόντουσαν μέσα στὸ δωμάτιο τῆς φυλακῆς μας καὶ τὸ ὠμόρφαιναν. Κάθε στίχος τῆς σὰν πυρωμένο σίδερο ἄγγιζε τὴν ψυχὴ μας καὶ τῆς ἔφερνε ἕναν πόνο ξεχωριστό, — ἕναν πόνο πού τὸν νοιώθει κανεὶς μόνο όταν διαβάσει τὸ θεῖο αὐτὸ τραγοῦδι μέσα σὲ φυλακῆ.

Ὅσες φορές κι ἂν ἐδιάβασα ἔξω τὴν «Μπαλλάδα», ποτέ μου δὲν αἰστάνθηκα ἔτσι ὅπως τὸν αἰστάνθηκα σήμερα τὸν στίχο :

Γιατὶ ὅποιος μιὰ ζωὴ δὲ ζεῖ μονάχα
Πεθαίνει πιότερο ἀπὸ μιὰ φορὰ.

Πόσες ζωὲς δὲν ἔζησα κι' ἐγὼ τὶς λίγες μέρες πού θρῆσκουμαι ἐδῶ μέσα καὶ πόσες φορές δὲν ἐπέθανα !

Ἐδιάβαζα λοιπὸν ἐγὼ μεγαλόφωνα, κι ὁ σύντροφός μου, καθισμένος σὲ καρέκλα σιμά μου, ρουφούσε μὲ ἀπληστὶαν ἀλκοολικοῦ τοὺς στίχους, κι ὁ Κώστας μας, ὁ λεβέντης, ὁ ἀνοιχτόκαρδος, ὁ ἀληθινὰ ἀφεντάνθρωπος γιατρός, ἐστέκονταν ὀρθός, ἀκίνητος, ἀπολιθωμένος, κι ὁ Κάπαρης, κολημένος λὲς στὸν τοῖχο, ἔβασκε κι ὄλο ἔχασκε.

Ὁ Διευθυντῆς μας, ἀσθηρὸς κι ἀμίλητος
γιὰ Νόμους κι Ἄρθρα νοιάζονταν πολὺ...

Ἄνοιξε ἡ βαρεῖα πόρτα κι' ἐμπήκε μέσα ὁ δεσμοφύλακας νὰ ἰδῆ τί κάνουμε. Ἐμεῖς, τὴ δουλειά μας.

Ὁ δεσμοφύλακας μπήκε μέσα, πατώντας στὰ νύχια, κι' ἐστάθηκε στὴ μέση τοῦ δωματίου. Κ' ἐστάθηκε ἀκίνητος, μαρμαρωμένος κι αὐτός, ὅσο πού ἐφτάσαμε στὴ στροφὴ :

Δὲν τὸ ξέρω ἂν οὐ δικίο οἱ Νόμοι θρῆσκονται
κι οὔτε ξέρω ἂν οἱ Νόμοι ἀδικοῦνε·
Αὐτὸ πού ξέρουμε ὄλοι ἐμεῖς οἱ ἐξόριστοι
εἶναι πὼς σιέρεοι τοῖχοι μᾶς κρατοῦνε
Καὶ πὼς σὰν χρόνος εἶναι ἡ κάθε μέρα μας,
χρόνος, πού ἀργὲς οἱ μέρες του γυροῦνε.

Τότε ἔφυγε ὁ δεσμοφύλακας πατώντας πάλι στὰ νύχια, κι ὁ σύντροφός μου εἶπε τὸ μεγάλο του λόγο : Πὼς ἡ «Μπαλλάδα τῆς Φυλακῆς τοῦ Ρίντιγγ» νὰ μοιρασθῆ σ' ὄλους τοὺς φυλακισμένους, γιὰ νὰ τοὺς σβύνη τὸν πόνο τῆς Ἀδικίας, πού κρυφοτρῶει τὰ σπλάχνα τοὺς.

Δ. Π. Τ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ

Ἐπειρὰ ἀπὸ τὴν περιφρημ ὀνομαστικὴ ἀπόλυτη τοῦ Ἐπουργείου τῆς Παιδείας, δημοσιεύουμε σήμερα μερικὲς φράσεις παρμένες ἀπὸ ἔκθεσες μαθητῶν τῆς δευτέρας τάξης ἐνὸς Ἀθηναϊκοῦ Γυμνασίου. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ὑποτεθῆ πὼς οἱ φράσεις αὐτὲς διαλεχτήκανε μεροληπτικὰ ἀπὸ ἔκθεσες κακῶν μαθητῶν, σὰς πληροφοροῦμε πὼς οἱ μαθητὲς αὐτοὶ εἶναι ἀπὸ τοὺς καλύτερους καὶ πὼς οἱ ἔκθεσες τῶν τόσο καλῶς κριτήκανε ἀπὸ τὸν καθηγητὴ τους, ὥστε δημοσιευτήκανε ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιο ὄλες μαζί χωριστὰ σ' ἕνα φυλλάδι πού τώρα τελευταία μόλις ἔπεσε στὰ χέρια μας. Τὸ φυλλάδι αὐτὸ ἔχει πιά ἱστορικὴ σημασία, γιὰτὶ δείχνει τελειωτικά, μὲ κείμενα, ὄχι μὲ θεωρίες, πὼς ἡ καθαρῆουσα, ὅσο καλὴ κι ἂν διδαχτῆ κι ἀπὸ τὸν πιὸ φιλόπονο καὶ μεθοδικὸ καθηγητὴ, — ὅπως εἶναι ἀληθινὰ ὁ ἐκδότης αὐτοῦ τοῦ φυλλαδίου, — εἶ δυνατό νὰ μαθευτῆ, γιὰτὶ εἶναι νεκοὸ πρᾶμα καὶ σὸ νεκοὸ καυμιὰ διδασκαλία δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ φουσηῆ ζωὴ. Οἱ ἔκθεσες αὐτὲς ἕνα καλὸ, ἄς ποῦμε, παρουσιάζουνε, ὅτι εἶναι ὄλες, ἀνεξάρτητα ὄλες, κατὰ περίεργο τρόπο, χωρὶς τὸν παραμικρότερο σολοικισμό, πρᾶμα ἐντελῶς ἀπίθανο γιὰ μαθητὲς τῆς δευτέρας γυμνασιακῆς, τὴ στιγμὴ πού κι αὐτὸ τὸ Ἐπουργεῖο τῆς Παιδείας σολοικίζει. Ἀφήνοντας κατὰ μέρος τὸ περίεργο αὐτὸ φαινόμενο, παρατηροῦμε πὼς ἀπ' τὶς ἔκθεσες αὐτὲς λείπει κάθε ποσοτικὴ, κάθε ὀτικτικὴ παρατήρηση, κάθε ζωὴ. Ἡ καθαρῆουσα περνάει βαρεῖα πάνω ἀπὸ ὄλες καὶ τὶς ἰσοπεδώνει. Καυμιὰ φυσικότητα, καυμιὰ ζωὴ. Ἀλιγυσιά καὶ ἐπατήδεψη λυοικοῦ ἔφρου. πού φτάνει στὰ ὄρια τοῦ κομικοῦ, σὲ κάνει νὰ τὸ οἰκτεῖρης τὰ ταλαίπωρα αὐτὰ ἐγγονάκια τοῦ Μιστριώτη.

Ἄλλ' ἄς εἶναι. Τὰ χαρίζουμε ὄλα σὺτὰ στὴν καθαρῆουσα. Ἄς ἰδοῦμε ἂν πετυχαίνει ἡ καθαρῆουσα τὸν ἀπλὸ σκοπὸ πού κάθε γλῶσσα ζωντανὴ ὀφείλει νὰ ἐπαληθεῖται. Τὴν ὀδοθὴ ἔκφραση δίχως ἀκυρολεξίες καὶ κακόζηλα τοῦλάγισο. Ἀκοῦστε :

Ὀικος λικνιζόμενος ἀπὸ τὰς θαπειὰς τῆς γγοιαῖς πλατάνου.

Προελαύνουν αἱ τέρωεις ἔμπροσθέν μου.
Βαρυαλεῖς ἡμέραι ἔξετάσαμε.

Καθήμενος κάτωθεν τοῦ ἄσματος.
Τοιαύτη εἶναι ἡ ἀπερίγραπτος χαρὰ μου.

Ἰππεύω ἐπὶ ὄνου.
Δάκρυα κυλιόμενα εἰς τὰς δύο ἀναλαβούσας ἐκ τῆς μελέτης κουλανθείσας παρειάς μου, ἐνθουμούμενος...

Καρδίαι κτυποῦσαι τὸν θώρακα αὐτῶν διότι δι' αὐτῶν ἐξάγεται ἡ κρίσις τῶν κόπων τοῦ μαθητοῦ ἐνὸς ἔτους.

Τὸ ρητινοβριθὲς δξυλόνον.
Ἰκονιζόμεν ψυχικῶς καὶ σωματικῶς.
Αἱ ἐξετάσεις εἶναι ἄχθος καὶ σεισάχθεια τῶν μαθητῶν.

Ἡ χαρὰ τῆς τέρψεως τῶν διακοπῶν.
Αἰσθήματα, ἅτινα δίκην σφηνῶς ριζώνουσι εἰς τὴν καρδίαν τῶν μαθητῶν.

Ὁ κώδων ἦχει περὶ τῆς εἰσόδου.
Ἄγῳ ἐπὶ τὴν ἐξοχὴν.

Δάκρυον συγκινήσεως, ὅπερ καταβροχθίζει εἰς ὁ γείμαρρος τῆς χαρᾶς.

Ἐίδον ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα συνελογίζομεν.
Ἐξέρχονται τὰ ἀποτελέσματα.

Τὰ πηνὰ πετώντα ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον θὰ μὲ θαυκαλίζουσι διὰ τοῦ ἄσματος τῶν τήν...νύκτα!!

Σταματοῦμε, ἂν καὶ μπορούσαμε νὰ ἔακοιουθήσοιμε ὅσο νὰ γεμίνοιμε ὄλο τὸ φύλλο. Καὶ ρωτοῦμε: Εἶναι Ἑλληνικὰ αὐτὰ; Ἀξίζει νὰ ξεδεύη τὸ Κράτος γιὰ νὰ μαθαίνουνη τὰ παιδιὰ τέτοια Ἑλληνικὰ; Κι ἀφοῦ οἱ υπαθητὲς ἐνὸς καθηγητῆ ἀπὸ τοὺς καλῆτεροὺς γράφουνη ἔτσι, τί νὰ γράφουνη τάχα τῶν ἄλλων, ποὺ δὲν ἔνοινη οὔτε τὴν ἴδια μόρφωση, οὔτε τὴν ἴδια ἵπποινῆ: Τί λέει νι αὐτὰ ὁ κ. Χατζηδάκης, ὁ κ. Σκιας, ποὺ πάνταν ὁ φίλος μας ὁ κ. Πολίτης; Ἑλληνικὰ θὰ διδάξουνη στὰ παιδιὰ ἢ τοὺς ἰστοικῶν λόγους τοῦ Μισοιωτῆ καὶ τίς Ἀνοικὲς Ἀνανοῦλες τῶν κοπελιῶν του; Γιατί εἶναι φανερό πὼς τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν κάνουνε ἄλλο παρὰ νὰ ἀπομνησνεύουνη ὠραίες πού μὲ ἴδουνα τοὺς ἔιασε ὁ καθηγητῆς τους καὶ νὰ τίς συγκολλοῦνη κατὰ τὸ γεωτῆρο τόπο. Καὶ τὸ σπουδαιότερο! Ὅταν οἱ καλῆτεροι καθηγητῆς μας ἔνοινη τέτοια ἀντίληψη γιὰ τὴν ὠραία γλώσσα, ὥστε νὰ μᾶς ποσβάλλουνη ἀδιόρθωτα σὰν πρότιπο τέτοια κομικὰ καὶ ἀναλλασθητὰ κομικὰ κατασκευάσια, δὲ δικαιολογιέται ὅποιος ἤθελε ποστείνει τὸ γλῆσσο τῶν σκολειῶν γιὰ κάμποσα γούνια. Ὅσο νὰ ἀπονητῆσοιμε τὸ ἀπαιτούμενο ποσσωπικὸ; Σ' ἕνα ποσσηνοῦμενο πύλλο ἔνοινη δημοσιέψει καὶ μιὰν ἄλλη ἔνθεση ὑποθητῆ, νῶσαιμένη σὲ καθάσια δημοτικῆ. Συγκοίνετε τὴν ἔνθεση νείνη μὲ οὔτε ποὺ σᾶς ποσσωπῆσοιμε σῆμερα καὶ βγαῖτε μόνοι σας τὸ μελαγολικὸ συμπεόασια.

ΥΠΕΡΙΑΗΣ

ΣΤΟ Β' Β' ἸΠΠΟΡΕΙΩΝ ΤΑΥ

Γ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

(42 - ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ - 42)

εὑθίσσεται πλήρης σελὶς τοῦ «Νουμά» τῆς α' περιόδου ἐξ τόμων 15.

ΚΑΠΙΝΑ ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΜΕΞΗ

ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ

ΤΟΥ ΚΟΣΤΑ ΠΑΡΟΡΙΤΗ

Πέρα μακρὰ στὸ πέλαγο ποὺ ἡ τρικυμιὰ ταράζει χλωμὸ σαλεύει κι' ἄρρωστο στὰ κύματα ἕνα φῶς.

—Βαρκοῦλα θαλασσόδαρη σὰν ποῖδς νὰ σὲ παραζῆ τάχα καημὸς κρυφός!

Μὴ σκιάζεσαι! Τὸ ἀπάνεμο λιμάνι σὲ ποσσομένει, κι' ὡς μὲ τὸ φῶς του ὁ μῶλος του ξαπλώνεται ὁ μακρός, μοιάζει μὲ χέρι ποὺ κρατᾷ μιὰ δάδαν ἀναμένη, τὸ δρόμο σου νὰ βεῖς!

II

Δεμένα ἀράδα σιοῦ γιολιοῦ τὴν ἄκρη τὰ καίκια λικνίζουνη τὴ θλίψη τους σι' ἀσάλευτα νερά, ποὺ δείχουνη στὰ βύθη τους τὰ θασομένα φύκια κι' ἀπὸ ψηλὰ ποὺ δέχουνη τῶν ἄοιρων τὴ χαρὰ.

Μὰ ἡ πόνηια κι' ἀπονύχιερη σὰ θὰ φροσῆξη ἡ αὔρα, πιά δὲν τ' ἀφήνει ἀτάραχα γιὰ ν' ἀποκοιμηθοῦν, καὶ τότε λῆς πὼς νείρουνη τ' ἀδέρφια τους τὰ μαῦρα

ποὺ ἀπὸ καιρὸ μισέψανε καὶ πίσω δὲ θάρθοῦν!

(1914)

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

ΣΤΗΝ ἈΜΜΟ

Μῆ, τοῦ κάκου τ' ἀχνάρια ζητῆς νᾶβρης χάμο τοῦ παλιοῦ σου τοῦ πύργου: Θὰ μένουη δουβὰ! Σ' ὅ,τι ἂν ἔχτιζες ξένοιαστα τότε στὴν ἄμμο ἀπὸ κρύσταλλα κι' ἄλλα πετράδια ἀκριβὰ, Ὅσο ἂν ψάξης δὲ θᾶβρης οὔτ' ἕνα σημάδι τᾶχει πνίξει ἡ ἄμμοιδια, καὶ τὰ κλεί τὸ σκοτάδι.

Μὰ στὴν ἄμμο θὲ νᾶρθουη νὰ χτίσουνη κι' ἄλλοι κι' ὅποιος λέει—πὼς δὲν κάνει—θαρροῦν τοὺς γελᾷ. Κι' ὅσα βρῖσκουνη γυαλιά, κι' ὅσο βρῖσκουνη κρυστάλλα μὲ φωνές, μὲ χαρὲς καὶ μὲ γέλια τρελλὰ τὸ συνάζουνη στὴν ἄμμο κομμάτι-κομμάτι στὰ δνειρά τους νὰ χτίσουνη γυαλένιο παλάτι.

Πόσα τέτοια παλάτια, μὲ μιᾶς, γίναν σκόνη κι' ὅμως δὲς, γύρου πόσα σοῦ δείχτει ἡ ἄμμοιδια. Πρωτομάστοροι πλήθια! Καθεὶς θεμελιώνει! —μὲ τὴ σκέψη κανένας—κι ὀρίζει ἡ καρδιά! Μὰ κι' ἄλλοιμοιο ὁ κόσμος πὼς θᾶταν μιὰ μέρα τέτοια κάστρα ἂν δὲν ἔχτιζαν πιά: στὸν ἀέρα.

Σύρα

Ν. Π.

κ. Κ. Στ. Ἀκόμα Μὴ βιάζεσαι. Χρειάζεται δουλειά. κ. Ν. Ζαχ. Liverpool. Σοῦ στέλλουνη τὸν 1ο ἀριθ. Θυμῆσου νὰ στείλεις τὴ συνδρομῆ σου.—κ. Ε. Ἀστέρη. Στείλε μας κανένα ἄλλο καὶ τ' ἀληθινὸ σου τ' ὄνομα.—κ. Μιχ. Παντ. Γεῶ (Θεσσαλονίκη). Σοῦ στέλλουνη τὰ φύλλα. Διευθ. τοῦ «Ν. Αἰῶνος» εἶναι ὁ κ. Γ. Παπαντανάκης, ὁδὸς Βοηκομοστοῖου. ΝῆΟ Μῆπος γιὰ τὴν ποσσηψημὴ αὐτῆ σκολιμέτητα δὲν εἶναι φυλακισμένος κι' ὁ διευθ. τῆς τοῦ «Νουμά»; Συμφωνότατοι λοιπὸν πῆνα πῆνα ὁ ὅσα γράφεις. Συμφωνότατοι καὶ γιὰ τὸ διευθ. γράφο σου. Θὰ τὰ ποσσορῆσοιμε ὅσο μπορούμε.—κ. Ρ. Ρ. Μεσολόγγι. Δὲν τὸ καταλάβαμε. Στείλε μας κανένα ἄλλο.—κ. Α. Καντζ. Χανιά. Σ' εὔχαστοῦμε γιὰ τὸ γούμμα σου ἢ νὰ γίνη! Γραφὸ ἔτανη κι' αὐτὸ! Σοῦ στέλλουνη τὸ 1ο φύλλο. Τὸ ποσσημᾶ σου θὲ δημοσιέπει.

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΜΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΣ

Τόν είδα νάρχεται στό σπίτι μας γιά τελευταία φορά. Άλησμόνητες μέρες, αγρύπνιες και νύχτες, πού δε θά ξαναφθερε πιά ποτέ, ποτέ, ποτέ!

Έκράτησα τ' αδύνατο κορμί του. Έοήκωσα στά χέρια μου τό κορμί αυτό τό αστεινικό κι αδυνατισμένο. Ώδήγησα τά έβγα του, έπρόσεξα κάθε περπατησιά του: τόν έπήγα και τότε συντρόφευα παντού, δ' πού θέλησέ' τότε βοηθήσα πάντα νά μπαίνη, ν' αναβαίνη, νά κατεβαίνη απομάκρυνα από τό μοναδικό του πόδι τήν παγίδα και τ' έμπόδιο. Έτοίμασα τό καθισμά του, τό κρεβάτι του, τό τραπέζι του. Στόμα με στόμα τόν έκαμα νά δέχεται λίγη θροφή. Έβαλα στά χείλη του τό φλιτζάνι με τό ζουμί γιά νά πιή.

Παρακολούθησα προσεχτικά τό πέρασμα τών ώρων, τών στιγμών. Στην ώρισιμένη στιγμή κάθε διαταγμένο φάρμακο του τώδινα έγώ πόσες φορές τήν ημέρα! Έχρησιμοποιοῦσα τις μέρες προσπαδώντας νά τόν αποτραβά από τούς στοχασμούς του, από τις λύπες του. Έπέρασα τις νύχτες στό προσκεφάλο του δείχονα νά τόν αποκοιμίζω παίζοντάς του μουσική, μα ή μουσική έκλαιε πάντα. Μου ζήτησε, νύχτα βαθιά, νά πω νά μαζέψω τήν ύπνωτικά παπαρούνα, κ' έπήγα. Έφοβόμουνα μόνάχη, μακριά απ' αυτόνε. Μέσα στό σκοτάδι διαζόμενα: έπίετα έτοιμάζα τό καθησυχαστικό γιατρικό, πού τώπινε... Κ' οι αγρύπνιες ξανάρχιζαν κρατώντας ίσαμε τό πρωί κ' όταν άρχιζε νά κοιμάται έμενα άκόμη κοντά του νά τόν κοιτάζω, νά τόν αγαπώ, νά παρακαλώ, νά γλαίω. "Αν έφτεγα τήν αύγή, κι όμως δίχως θόρυβο, ξυπνούσεν άμέσως κ' ή φωνή του, ή αγαπημένη φωνή του, με καλούσε. Και ξανάρχεγα άμέσως κοντά του, ευτυχισμένη πού μπορούσα νά τόν υπερετώ άκόμη.

Πόσες φορές, τό πρωί, όταν τέλος εύρισκε λίγη άνάπαση, έμενα ώσος με τ' αυτί κολλημένο στη θύρα του, παραφυλάγοντας τό φώναγμα του, κρυφακούγοντας τήν άναπνοιά του!

"Άλλα χέρια έξόν από τά δικά μου δέν τόν έφροντίσανε, δέν τόν άγγίξανε, δέν τόν έντύσανε, δέν τότε βοηθήσανε νά μιν υποφέρει. Ποτέ μητέρα δέν μπόρεσε νά γνωρίση μεγαλύτερη ένοια γιά τάρωστο παιδί της... Μου μιλούσε γιά τή χώρα ποδχεν άφίσει' μου άνιστορούσε τις εργασίες του. Θυμότανε χίλιες θύμησες καθώς και τά περασμένα, τή χαμένη ευτυχία και τά δάκρμά του άρχίζανε νά τρέχουν, πικρά, πλήθια. Έπροσπαθοῦσα νά ήσυχάζω τή λύπη του μα δέν τό δυνόμουνα, ξέροντας καλά κ' έγώ ή ίδια, ότι ποτέ πιά ή ζωή δε θά του χαμογελοῦσε: κ' αδύνατη νά τόν παρηγορήσω, κοιτάζοντας βουθή πώς έτρεχαν τά δάκρμά του, έβλεπα νά βαθουλαίνουν κάθε μέρα περισσότερο τά χλωμά μάγουλά του και νά χαλάη τό θαυμάσιο πρόσωπό του.

Μέ ρωτούσε συχνά άντι γιά ποιόν άλλον, αυτός τόσο κάλός, τόσο σπλαχνικός, τόσο δικός, μετροῦσε νά υποφέρει όλα αυτά τ' άγρια βασανιστήρια. Δέν ήξερα τί νά του άπαντήσω. Έφοβόμουνα και φαβάμαι άκόμη μήπως αυτό γινέτανε άντι γιά μένα.

"Άλλοίμονο!

Τόν έβοήθησα νά πεθάνη, κ' εκείνος, προτού νά μ' άφίση, θέλησε νά μου διδάξη τήν άληθινή ευτυχία της ζωής. Πεθαίνοντας με βοήθησε νά ζήσω.

Έκει κάτω, πέρ' από τις θάλασσες, στα βουνά της Αιθιοπίας, κάτω από τόν ήλιό πού ψαίνει τό κορμί, στόν άνεμο πού καιει και ξεραίνει τά κόκκαλα και τά μεδούλια, πόσους κόπους υποφέρει! Κανένας Έθροπαίος δέν είχε δοκιμάσει ποτέ πριν απ' αυτόνε νά τελειώσει τις δουλειές, πού είχε πάρει άπάνω του. Τι άδιάκοποι άγώνες! Τι δρόμους!

"Ω! αυτό τό καταραμένο ταξίδι από τό Τανζουράχ στην Κόα και στην Άβυσιανία. Ποιά κακιά πνοή ήρνήξε στις δλέθριες αυτές χώρες; Ποιός κακόβουλος άγγελος τόν ώδήγησε λοιπόν εκεί; Περισσότερο από ένα χρόνο, ναι, περισσότερο από ένα χρόνο υποφερον εκεί με τό σώμά του καθώς και με τό πνεύμά του, όλες τις δοκιμασίες, όλες τις στενοχώριες. Και στό γυρισμό ποιά άνταμοιβή; Άνταμοιβή του ήταν όλες οι απογοητεύσεις σωστή συφορά.

Η άρρώστεια στριφογύριζε γύρω του. Σάν φαρμακερό σερπετό τόν είχε διπλώσει και λίγο-λίγο χωρίς νά τό νοιώδη, μα σίγουρα τόν έφερε, χωρίς νά τήν καταλάβη, στην τελειωτική καταστροφή.

— Έμπρός, θάρρος! Δέ στάθηκες εύτυχιμένος κοντά στό βασιλιά; Έ! λοιπόν, διπλασίαζε τούς άγώνες, πολλαπλασίαζε τις ικανότητές σου, έβγα από τούς συνηθισμένους δρόμους. Δέν έχεις τό χάρισμα της νοημοσύνης, τό χάρισμα της δύναμης; "Όχι τήν κοινή νοημοσύνη και τήν κοινή δύναμη τών ανθρώπων, ώ! όχι. Υπάρχει μέσα σου έξαιρετικό πνεύμα. Η θεοτικά σπύνα μοιρασμένη σε καθέν' από μάς, είναι μέσα σου μια σπύ πυρωμένη, ένα φώς πού θαμπώνει και πού μπαίνει πέρα γιά πέρα σ' όλα, παντού.

Κ' εκείνο πού κάνει τή δύναμή σου, είναι ή δυνατή κι άπόκτη θέληση, πού έού παραδίνεις στην έξουσία της τούς μυώνές σου και τή σκέψη σου, χωρίς ν' άκούς τά παράπονά τους μήτε τήν άνάγκη τους γι' άνάπαση. Έργάζου έσύ, πού έχεις πιά τόσο έργαστή μελέτα έσύ, πού είσαι ζωντανή έγκυκλοπαίδια! "Υστερ' από τήν κούραση κάθε μέρας περνάς ένα μέρος κάθε νύχτας σπουδάζοντας τις άμέτρητες άφρικανικές ντοπιολαλιές, έσύ πού μιλάς εύκολα όλες τις γλώσσες της Εύρώπης! Μή βρισκεις καμιά ευχαρίστηση στό νά πίνης, νά τρώς, σ' όλες τις ήδονές πού ξεγελοῦνε τούς άλλους λευκούς! Πρόσεξε όμως! Κάνεις ζωήν άσκητική!... Λίγες στιγμές φτάνουνε γιά τό φαί σου κ' έντεκα χρόνια δέν πίνεις παρά νερό. "Όταν μαζεύης γύρω σου φίλους, τό κάνεις μόνο γιά νά μιλήσης μαζί τους γιά εργασία, γιά νέα πού ενδιαφέρουν όλους. Λίγη μουσική, καμιά φορά πολλά φώτα, μα πάντα και κυβερνήτρα όλων ή άσύγκριτη συνομιλία σου, πού μπορεί μόνο από σένα νά λάμπη, νά ευχαριστή, νά μαγειή αυτούς, πού έχουν τήν τιμή νά γίνονται δεκτοί στό σπίτι σου. Η άγνότητα τών ήθών σου κατάντησε θρυλική. Ποτέ κανένα δντο λάγνο δέν πέρασε τό κατώφλι σου και τά πόδια σου ποτέ δέν πατήσανε σε μέρος ήδονής... Νάσαι κάλός, νάσαι γενναιόδωρος!... Τήν καλοψηχιά σου τήν ξέρον και πολύ μακριά. Έκατό μάτια παρομονεῖουν τά καθημερινά σου έβγα. Σε κάθε γωνιά του δρόμου, πίσω από κάθε δέντρο, στην πλαγιά κάθε λόφου συντυχαίνεις φτωχούς. Θεέ, ποιά λεγεώνα δυστυχισμένων! Δόσε σε τούτον τό παλτό σου, σ' εκείνον τό γελέκο σου.

(Έχει συνέχεια)

ΙΣΑΒΕΛΛΑ ΡΕΜΠΩ
(Μετάφρ. ΗΛ Β).

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

- Πιστεύετε στα πνεύματα;
- Πιστεύω, ότι εδώ στην Ελλάδα οι νεκροί έχουν πάντα περισσότερο πνεύμα απ' τους ζωντανούς. Φυσικά λοιπόν είμαι πνευματιστής.
- Παρακολούθησα τις όμιλίες του κ. Δοντά;
- Όχι.
- Θα παρακολουθήσετε τις όμιλίες του κ. Δημητρακόπουλου;
- Ούτε. Σας είπα ότι προτιμώ το πνεύμα των νεκρών. Όταν πεθάνουν οι κύριοι αυτοί, αν είμαι ακόμα ζωντανός, θα τους καλέσω να μου κάνουν από μια διάλεξη, ανάμεσα στα τρία πόδια του τραπέζιού μου.
- Έχετε λοιπόν και ειδικό τραπέζι;
- Σας είπα, πώς είμαι πνευματιστής. Έχω όλα τα όργανα που μου χρειάζονται για την τέχνη μου.
- Δεν μου εξηγείτε ένα πράμα;
- Ευχαρίστως.
- Είπατε, ότι θα καλέσετε τα πνεύματα των όμιλητών ανάμεσα στα πόδια του τραπέζιού σας. Τι σημαίνει αυτό;
- Σημαίνει ότι πολλοί άνθρωποι έχουν το πνεύμα στα πόδια τους. Και εξακολουθούν να τρώνουν, κι' αφού πεθάνουν. Δεν βλέπετε, ότι τα περισσότερα πνεύματα μιλούν και γράφουν με τα πόδια του τραπέζιού; Έξακολουθούν απλούςτατα να κάνουν ό,τι έκαναν και στην ζωή τους, με τα δικιά τους πόδια. Έννοήσατε;
- Σας εύχαριστώ, που μ' έμνησατε στα τρομερά μυστήρια του Πνευματισμού. Είναι να χάση κανείς το κεφάλι του.
- Εύτυχώς οι περισσότεροι δεν έχουν και δεν φοβούνται να το χάσουν.
- Δεν μου λέτε ακόμα, σάς παραλάω; Πιστεύετε στα όνειρα;
- Πιστεύω σε όλα τα όνειρα, εκτός από τα όνειρα των ποιητών μας. Είναι τα μόνα όνειρα που δεν ξεδιαλώνονται ποτέ.
- Γιατί;
- Γιατί είναι όλα ψεύτικα. Είναι αδύνατο να γίνη ένας Όνειροκρίτης γι' αυτά. Κάποτε δοκίμασα να συντάξω έναν, μα πελάγωσα...
- Για την Τηλεπάθεια τί ιδέα έχετε;
- Είναι ένα μέσο επικοινωνίας, πιά τελειοποιημένο στην Ελλάδα απ' τους τηλεγράφους, τα ταχυδρομεία και τα τηλέφωνα. Απορώ μάλιστα πώς το Υπουργείο της Συγκοινωνίας δεν έχει χρησιμοποιήσει το λαμπρό αυτό μέσο, για κοινή χρήση. Τα τρία ΤΤΤ πρέπει χωρίς άλλο να γίνουν τέσσερα ΤΤΤΤ. Μπορεί μάλιστα να λείψουν αξιόλογα τα τρία πρώτα και να μείνη το τελευταίο. Σας βεβαιώνω, ότι η δουλειά μας θα γίνεται καλύτερα. Έπειτα το λαμπρό αυτό μέσο είναι δοκιμασμένο κι' έχει δώσει ως τώρα θαυμάσια αποτελέσματα.
- Πού; Στην Ευρώπη;
- Όχι, φίλε μου! Στην Ελλάδα. Οι εφημερίδες μας το χρησιμοποιούν τόσα χρόνια τώρα. Δεν το ξέρετε;
- Όστε τα «ιδιαιτέρα τηλεγραφήματα»;
- Είναι απλούςτατα «ιδιαιτέρα τηλεπαθήματα».

- Τηλεπαθήματα των αναγνωστών δηλαδή.
- Ποιών άλλων;
- Και περι' Υπνωτισμού τί θα μπορούσατε να μου πείτε;
- Η έπιστήμη αυτή είναι πολύ διαδομένη στην Αθήνα.
- Γιατί δεν κάνουν λοιπόν μια ειδική έδρα στο Πανεπιστήμιο;
- Θα ήταν περιττό. Όλες οι έδρες του Πανεπιστημίου είναι άφιερωμένες στην έπιστήμη αυτή.
- Μπορείτε ακόμα...;
- Δεν μπορώ τίποτε. Είμαι βιαστικός. Με περιμένει το Πνεύμα του Μιστριώτη.
- Μή βιάζεσθε! Αν έρχεται με το παλιό σημειωτό του βήμα, θ' άργηση να φτάση.
- Έχετε λάθος. Οι νεκροί περπατούν γρήγορα. Απ' τόν καιρό μάλιστα, που οι ζωντανοί άρχισαν να περπατούν με βήμα σημειωτό, ο Μιστριώτης καλπάζει. Γειά σας! Πηγαίνω...

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Φιλολογικές όμιλίες: Με το σκοπό νη γνωρίση πιά καλά στο Αθηναϊκό κοινό του καλύτερου άπο τους σημερινούς μας ποιητές γει οντοτορους και νεωτερους - ή κυρια Θεωρία Δρακοπούλου (Μυρτιώτισσα) άποφάσισε να δώση μια σειρά διάλεξε άφιερωμένες από έργο των ποιητών αυτών Κίθε διάλεξη θάχη τοúτο το εξαιρετικό. «Οτι ένας άπο τους πιο γνωστούς λογίους μας θη καν, ανάλυση-ή πιά σωστά εισηγη η - του έργου του ποιητή, ενφ ή κυρια Θεωρία Δρακοπούλου, με την άληθινή καλλ τεχνική άπαγγελία της θ' άπαγγιλη τα πιά χα αθηριστικά ποιήματά του. Η πρώτη διάλεξη, που θά γένη την ερχόμενη Παρασκευή 29 του Μάρτη στο Φουγάε του Βασιλικού θ' άγρου, θα είναι για τον αλανό. Θα μιλήση για το έργο του δ κ. Ηλ. Π. Βουτιριδης, ενφ ή κυρία Δρακοπούλου θ' άπαγγιλη ποιήματα του άπο την «Ασπλευτη Ζωή» ή «Φλογερα του Βασιλιά» του «Καημούς της λινοθαλασσας» την Πολιτεία και Μοναχία» του «Βουούς» και τα «Πα άκουα» Την πρώτη αυτή διάλεξη θ' ακολουθήσουν με το ίδιο προγραμμά άλλες, για το Δροσινη, Γερπαχη, Μυλακιση, Πορφύρα κλπ.

Θέατρο. Σεχωριστή κίνηση θά σημειώση στη θεατρική ζή μας μια σειρά απο φιλολογικέ πραάσεις, που θα τις δισση ένας όμιλος απο τους νέους και καλλιτεριους ήθοποιούς μας, με επί κεφαλής τον καλλιτεχη της σκηνης κ. Ε Δελενάρδο. Θα παιχτούν όλο κλασικά θεατρικά έργα. Η πρώτη παρουσίαση δίνεται σήμερα Δευτέρα στο θέατρο «Μονόσια» με τον Άμλετ υπό Σαίξηληρ.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Γαλλική. — Στο θέατρο της Σάρρας Μπερνάρ στο Παρίσι παίχτηκε τελευτ ία με π λη έπιτυχία το καινούργιο έργο του Φ ανσουά Πορρέ «Η κόρη με τα τριανταφυλλένια μαγουλα.» Το έργο αυτό γραμμένο έπι ω σε θέμα που μπορεί να δώση και ύλικό για ένα όλομοφο φιλοσοφικό διήγημα, είναι τριπρακτο και με εννά εικονες. Είναι μιά άπλή σάτυρ των καλαιών κοινωνιών των πολυ οργανωμένων ή σ' αγγαφεία; ή θ' έλθση να σατυριση σείδντος δυνατά τους θεσμούς κωθε τάξης, που περιμορίζουν την ατομική έλευθερία: Διοικηση, άστυνομια, ύπαλληλία, πρωτόκολλα και ρουίνες, λογοκρισίες και κηνοισμεί, όλα δσ' έμποδίζουν τη ζωή να ξετυλιχητέ λεύτερα κάτω άπο τον ούρανό, μέσα στη χυσοή ή κεία.

— Η Γαλλική Ακαδημία άφισε για τις 22 του Μάη την έκλογη για το διάδοχο του Ίουλ. Δεμαίτη και του κομητα Ντέ Σεγλιούρ στην άθανασία. Υποψηφιοι ώς τώρα για την πρώτη έδρα είναι οι κ. κ. Έργ. Μπο, τώ, ντύ Πλεσσού, Φωβέλ, Άβελ Έρμαν, Ταγκρέδο Μαρτελ, Βινιέ ντ' Οκτόν και Γκαστόν Σχίφερ. Για τη δεύτερη οι κ. κ. ντ' Αβενέλ, Άντρ. Μπονιέ, ντ' Έσκαρμλές, Ροβέρτ. ντ' Φλέρ, ντ' Λαντζάν ντ' Λαμπούρ, Αλμ. Πικάρ, ντ' Ρεζέ και Βαλερύ-Μπαντό.

— Ο κριτής Έρσκιν Μινδόνολν προσκαλεί να γνωρίσθω στο καινο του νέου ποιητές και δημοσιεύει έργα τους στην έκδοση αυτή όπου το συμφέρον των γραμμάτων το ο συχνά θυσιάζεται σ' ό όμωσ' έμ' οριό κέρδος. Άναμωσ' στο έργο τοούτο ξεχωρίζουν τα ποιήματα του P. H. B. Lyon «Sings of Youth and war» και οι στιχοι του μαρτυρούν μια ουρανή αλ' θησι. το ρυθμοί και κωμο φηρά μιά πραγματιή εύγένεια φαντασία, και τα ποιήματα του Τζέφφρεϋ Έβέρτου Κράμπ «Mattins and other Poems.» Ο ποιητής τούτος είναι πιο πρωτότυπο, σε ιδέα, του, σατυριστής και φιλοσοφός κ' ή έμπνευσή του έχει πολλές ποιικιλίες.

Ίσπανική — Η δώ κ' ένμηση μήνα έι ήθηκε στη Μινδόνολν το άγαλμα του Ίσπανού συγγραφέα Πιερ, Γκάλντο, του Ίσπανού Νε κεν., κ' θώς των λέει. Το άγαλμ, άπο μωρομο λαοαλικό, είναι έργο του Βιτόριο Μάχο, Καστιλλ. του κ' ούτου, και έγινε με λαϊκό έτανο. Ο Πιερ, Γκάλντος, που γεννήθηκε στο 1845 είναι σήμερα ο πρωταής των Ίσπανών συγγραφέων αν κ' είναι αλωδοιολογιστής, άπο ήμπομισε να παρειρεθή στη ταλετή. Ο άποματικός συγγραφέας, Σεραφίμ Άλβαρες Κουίντερο, που έχει μεγάλη φήμη στη χώρα του, έμειλε με πολλή συγκίνηση για το γηραιω μωτο, και το έργο του. Μω κατωσ' έτόνισεν ή εφημερίδα «Ο Ήλιος» ή άδιαφορία του μεγάλου κοινού ήταν πολύ αξιοκατάκριτη.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΚΙ ΑΛΛΟ ΕΝΑ ΑΚΟΜΑ

Καρδίτσα 10 του Μάρτη 1919

Άγαπητέ «Νουμά»,

Κατά τύχη σήμερα, άνακατεύοντας διάφορα δημοσία έγγραφα, βρήκα και το παρακάτω του έπιθεωρητή κ. Α. Αστερίου, γραμμένο στη ζωντανή μας τή Δημοτική γλώσσα. Έκντταξα αυτό, έκντταξα και τα άλλα. Τι διαφορά! Έδώ ή άληθινή ελληνική γλώσσα, που διαβάζοντάς την οποιοσδήποτε την καταλαβαίνει και την αιστάνεται, εκεί ή κινέζικη, — καθώς έγραφεσ στο περασμένο σου φύλλο, — άκατάληπτη έντελώς για το λαό που θάν την διάβαζε, και που θα ζητούσε δραγουμάνο για νάν την καταλάβη. Και συλλογισόμενα πώς έφτασεν άληθινά ή στιγμή της μεγάλης άναγέννησης, βλέποντας τη δημοτική μας να μπαίνει όχι μόνο στο σχολείο, στο θέατρο, στο διήγημα, στο ποίημα, μα και σ' αυτή τη δημοσία ύπηρεσία, άπο ανθρώπους σαν το Σταματίου, τον Άστερίου κ' άλλους.

Δικός σου

ΤΑΣΟΣ ΜΠΑΓΡΑΚΤΑΡΗΣ

ΣΤΗΣ ΤΟΠΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΕΡΙΘΑΛΨΕΩΣ
ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΕΩΣ

Άφοϋ είδαμε 1) την τηλεγραφική έγκύκλιο του Υπουργείου της Περιθάλψεωσ 51474 π. έ., 2) το νομοθετικό διάταγμα της 31 Ίανουαρίου 1919 «περι παροχής περιθάλψεωσ εις τάς οικογενείας των έφένδρων επί τρεις μήνας μετά την άπόλυσιν αυτών» και 3) «τάς έουηγευτικάς έγκυκλίους» του Υπουργείου της Περιθάλψεωσ 6181 και 5517 έ. έ.

Παραγγέλλομε : Α'. να διαγράψητε άπο τούς καταλόγους περιθάλψεωσ όσους άπελύθησαν πρό της 1ης Ίανουαρίου 1919, δηλαδή 1) τούς έφένδρους των κλάσεων 1900, 1901 και 1902, οι όποιοι θα περιθάλφον μέχρι τέλους Δεκεμβρίου, 2) τούς βοηθητικούς των κλάσεων 1909, 1910, 1911, 1912 και να στείλετε τούς αριθμούς των βιβλιαρίων τους στη Νομαρχία για να διαγραφούν κ' άπ' τα μητρώα.

Β'. Οι έφένδροι των κλάσεων 1906, 1907, 1908,

1909 καθώς και οι βοηθητικοί των κλάσεων 1913α' και 1913β' που άπελύθησαν τον Ίανουάριο, θα πάρουν περιθάλψη το μήνα αυτό, καθώς και τρεις άνομα μήνες, δηλαδή άκόμα και το Φεβρουάριο, Μάρτιο κ' Άπρίλιο και θα διαγραφούν στην 1η Μαΐου.

Διευθυντής Περιθάλψεωσ Τριουάτων
Έπιθεωρητής
ΑΣΤΕΡΙΟΣ ΑΣΤΕΡΙΟΥ

Ο ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΟΣ

Άγαπητέ Νουμά,

Είδα, ότι προκηρύχτηκε και ή «Φιλαδέλφειος ποιητικός διαγωνισμός». Η διοικησ που δίνει σιούς ποιητές για να στείλουνε ποιήματά τους είναι άρκετά μεγάλη. Μέσα σ' ένα τόσο χρονικό διάστημα μπορεί ή μούσα καθενός να γεννοβολήσ όχι έφταμηνίτικα παιδιά, άκόμη κ' αν ή μούσα του γεννοβολάη σαν κουνέλι. Είδα, ότι το βραβείο είναι δυό χιλιάδες δραχμές. Βραβείο αξιοπρεπο για ποιητικό διαγωνισμό και ικανό να σκανταλίση κάθε ποιητή για να το πάρη, άφοϋ ποτέ του δε θα μπορούσεν στον τόπο μας να πουλήσ τούς στίχους του σε τιμή άκριβώτερη. Είδα, ότι μέσα στην κριτική έπιτροπή θα είναι κ' ό κ. Γ. Δροσίνης. Καλό σημάδι και τούτο, επειδή κάθε ποιητής, που θα θελήσ η στείλη στίχους του στο διαγωνισμό, θα είναι βέβαιος, ότι δε θα παρεξηγήσουν τα συχουργήματά του αν έχουνε κάμποσες χασμαδίες κ' αν τούς λείπη λίγο ή άρμονία κ' ό ρυθμός στο μέτρο και στη γλώσσα. Είδα άκόμη ότι ό νέος Φιλαδέλφειος ποιητικός διαγωνισμός δε ζητάει νάναι γραμμένα τα ποιήματα στην καθαρεύουσα. Και τούτο καλό σημάδι, επειδή έτσι άφίνεται κάποιος τόπος και για τη δυστυχισμένη τη μιχή, την τόσο κατατρεγμένη, αν και τώρα τελευταία δε μπορεί νάχη και πολύ παράπονο, επειδή άρχισαν να της κάνουνε γλυκά μάτια οι διάφοροι κ. κ. Φραγκιάδες και Σκιαδές του «Παρνασσού».

Μα μ' όλα αυτά τα προτερήματα του νέου διαγωνισμού δε βλέπω πώς θάναι και καλό το τέλος του. Τι να σου ειπώ, Νουμά μου. Ύστερ' άπο τη γνωστή έπιθυμία του άγωνοθέτη να βραβευτούνε ποιήματα που να είναι γραμμένα επάνω στα τελευταία έθνικά γεγονότα, θαρρώ πώς του κάκου ό καλόβολος γέρος ν' ανακαλύψη ένα έθνικό ποιητή και μαζί του κ' ή έπιτροπή του «Παρνασσού» για να του δώσουνε το προκηρύχνη διαγωνισμό. Άγωνίζεται ό άνθρωπος βραβείο. Μα άφοϋ είναι έτσι, γιατί δέν παραγγέλονε σ' ένα οποιοδήποτε ποιητή να τούς γράψη έθνικά ποιήματα της άρεσκιάς τους και να τόν βραβεύουνε και να τόν στεφανώσουν; Έτσι θα ήσυχάζαν κ' ό άγωνοθέτης κ' ή κριτική έπιτροπή κ' έμεις.

ΣΙΜΠΑΙΤΣΙΣΙΜΟΥΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

διδ τούς κ. κ. *δοντοιατρούς*

Εις το κατάστημα LABARBERA, I. KANAPH και Σία, Σταδίου 3, παρελήφθησαν τα άναμενόμωνα δοντοιατρικά είδη του έν Λονδίω Οίκου C. ASH SONS et Cie.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ 6% 1918

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡ. 75.000.000

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΓΓΡΑΦΗ 750.000 ΟΜΟΛΟΓΙΩΝ 6% ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ

ΕΞΟΦΛΗΤΕΩΝ ΤΟ ΒΡΑΔΥΤΕΡΟΝ ΤΗ, 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1939

ΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ ΕΚΔΟΘΗΣΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΜΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΙΑΣ, ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΔΕΚΑ ΟΜΟΛΟΓΙΩΝ

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ

Διά την ασφάλειαν του δανείου διατίθενται τα πλεονάσματα των εκτελεσθέντων
τη Διεθνεί Οικονομική Επιτροπή προσόδων.

ΤΟ ΔΑΝΕΙΟΝ ΑΠΑΛΛΑΣΣΕΤΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΦΟΡΟΥ ΤΕΛΟΥΣ Η ΚΡΑΤΗΣΕΩΣ ΠΑΡΟΝΤΟΣ Η ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

ΤΟΚΟΙ ΚΑΙ ΧΡΕΩΛΥΣΙΟΝ.— Αι εκδιδόμεναι όμολογίαί φέρουσι τόκον έτήσιον δραχμών 6, πληρωτέον ανά δραχμάς 3 τη 1 Ιανουαρίου και 1 Ιουλίου έκάστου έτους.

Τό δάνειον εξοφληθήσεται τό βραδύτερον μέχρι της 1 Ιουλίου 1939 δι' εξαμηνιαίων κληρώσεων εις τό άρτιον. Αί κληρώσεις ενεργοϋνται έντός των μηνών Ιουνίου και Δεκεμβρίου έκάστου έτους επί τη βάσει χρεωλυτικού πίνακος εκτυπωθησομένου επί των τίτλων του δανείου.

Η Κυβέρνησις επιφυλάττει έαυτή τό δικαίωμα, όπως αδήση τον άρτιον των κληρούμενων όμολογιών ή και τό προση είς την εξόφλησιν πάντων των ύπολειπομένων έν κυκλοφορία τίτλων μετά προειδοποίησης δύο μηνών.

Τά τοκομερίδια του δανείου παραγράφονται πέντε έτη μετά την λήξιν των, αί δε κληρούμεναι όμολογίαί τριάκοντα έτη μετά την ώρισμένην προς εξόφλησιν ήμέραν.

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ.— Τά εξαμηνιαία τοκομερίδια ως και αί κληρούμεναι όμολογίαί πληρώνονται έν Αθήναις παρά τη Έθνική Τραπεζή της Ελλάδος, έν ταίς Έπαρχίαίς δε παρά τοίς ύποκαταστήμασι και άνταποκριταίς αούτης.

Αί όμολογίαί του δανείου θα εινε δεκταί εις τό ταμεία του Κράτους ως έγγύησις εις την όνομαστικήν άντιών αξίαν.

Η ΤΙΜΗ ΠΚΛΟΣΕΩΣ καθωρίσθη εις 95 ο)ο, ήτοι δραχμαί 95 δι' έκάστην όμολογιαν των 100 δραχμών.

Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΤΟΚΟΣ του δανείου άνερχεται εις 6,32 ο)ο .

Διά τοὺς έγγραφομένους δι' έντόκων γραμματιών ο πραγματικός τόκος φθάνει μέχρις 6,41 ο)ο, εάν τά έντοκα εινε τρίμηνα και μέχρις 6,50 ο)ο, εάν εινε εξαμήνα.

Τό τίμημα των όμολογιών θα καταβληθή υπό των έγγραφομένων είτε τοίς μετρητοίς είτε διά γραμματιών της Έθνικής Αμύνης εκδοδομένων δύο τουλάχιστον μήνας προ της έναρξεως της έγγραφής, ήτοι εκδοδομένων προ της 15 Φεβρουαρίου 1919.

Τά έντοκα γραμμάτια Έθνικής Αμύνης θα γίνονται δεκτά διά την πληρωμήν του τιμήματος των όμολογιών εις την όνομαστικήν άντιών αξίαν πλέον 1 ο)ο επί της όνομαστικής ταύτης αξίας.

Αί διά γραμματιών της Έθνικής Αμύνης ενεργούμεναι έγγραφαί εξοφλοϋνται άμέσως άμα τη έγγραφή και δι' όλόκληρον τό ποσόν της έγγραφής.

Η όνομαστική αξία των έντόκων γραμματιών της Έθνικής Αμύνης ηΰξημένη κατά 1 ο)ο δέν αρέπει να εινε άνωτέρα του τιμήματος εκδόσεως των όμολογιών δι' ός ή έγγραφή.

Ο τόκος του πρώτου τοκομεριδίου άρχεται τρέχων από 1 Ιουλίου 1919, οι δε έγγραφομένοι έχουσι δικαίωμα έφ' όλόκληρον του πρώτου τοκομεριδίου λήγοντος τη 1 Ιανουαρίου 1920 οιοσδήποτε και άν ή δ τρέπος της πληρωμής του ίσοτίμου των όμολογιών.

Ο εξοφλών την έγγραφήν του είτε τοίς μετρητοίς άμέσως και δι' όλόκληρον τό ποσόν, είτε δι'

ἐντόκων γραμματίων δικαιούται τόκου δραχ. 1.20 δι' ἐκάστην ὁμολογίαν ὀνομαστικοῦ κεφαλαίου 100 δραχμῶν.

Τὸ ποσὸν τοῦτο ἐκπίπτει ἐκ τοῦ καταβλητέου ὑπὸ τοῦ ἐγγραφομένου ποσοῦ.

Ἐφόσον τὸ τίμημα τῶν ὁμολογιῶν καταβάλλεται τοῖς μετρητοῖς ἐπιτρέπεται ἕνα ἢ καταβολὴ γίνεται κατὰ δύοεις ὡς ἑξῆς:

Δραχμαὶ 15 κατὰ τὴν ἐγγραφὴν, ἦτοι ἀπὸ 15 Ἀπριλίου μέχρι 20 Ἰουλίου.

Δραχμαὶ 40 ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς, ἦτοι μέχρι τῆς 20 Ἰουνίου 1919.

Δραχμαὶ 40 ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς, ἦτοι μέχρι τῆς 20 Ἰουλίου 1919.

Σύνολον 95, ὅση ἡ τιμὴ τῆς ἐκδόσεως.

Ἀναλόγως γίνεται ἡ ἐξόφλησις ἐγγραφῆς ὀνομαστικοῦ κεφαλαίου πολλαπλασίου των 100 δραχμῶν.

11 παραδοσις τῶν ὀριστικῶν ἀνωθῶν τίτλων εἰς τοὺς ἐγγραφομένους, νελεὶ ἐνεργηθῆναι προ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1919 καὶ ἔργασι τῶν εἰς χεῖρας των ἀποδείξεων ἐγγραφῆς.

Ἡ κατανομή τῶν ἐγγραφομένων τίτλων θέλει περατωθῆναι μέχρι τῆς 1 Ἰουνίου 1919.

Καθ' ἣν περίπτωσιν αἱ ἐγγραφαὶ ἤθελον ὑπερβῆναι τὸ ὀνομαστικὸν κεφάλαιον τῶν 75,000,000, ἡ διανομὴ τῶν τίτλων θέλει γίνῃ κατ' ἀναλογίαν μεταξὺ τῶν ἐγγραφέντων ἐπὶ τῆς ἑξῆς ῥάσεως.

1) Θὰ ἐξασφαλισθῆ ἡ διανομὴ εἰς τοὺς καταβαλόντας τὸ τίμημα δι' ἐντόκων γραμματίων.

2) Θὰ ἐξασφαλισθῆ ἡ διανομὴ εἰς τοὺς ἐγγραφέντας διὰ 1 ἢ 2 ὁμολογίας τῶν 100 δραχμῶν.

3) Θὰ ἐξασφαλισθῆ ἡ διανομὴ εἰς τοὺς ἐγγραφέντας τοῖς μετρητοῖς καὶ καταβαλόντας τὸ τίμημα εἰς ἀκέραιον.

4) Τὸ ὑπόλοιπον θὰ διανεμηθῆ ἀναλόγως μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἐγγραφέντων.

Ἐγγραφαὶ γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Ἀπριλίου 1919 μέχρι 20 Ἰουλίου μηνὸς καὶ ἔτους.

1) Παρὰ τῆ Ἐθνικῆ Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῖς Ὑποκαταστήμασιν αὐτῆς.

2) Παρ' ἑλοῖς τοῖς Δημοσίοις Ταμείοις.

3) Παρὰ ταῖς ἐν Ἑλλάδι λειτουργούσας Τραπεζαῖς, καὶ Ὑποκαταστήμασιν αὐτῶν.

ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ

Διὰ τοῦ ὑπὸ ἐκδοσιν νέου δανείου τῶν 75 ἑκατομμυρίων ἤδη παρέχονται εἰδικώτερον εἰς τοὺς πολίτας τὰ κατωτέρω πλεονεκτήματα :

Α') Τὸ δάνειον τοῦτο ἀπαλλάσσεται παντὸς φόρου, τέλους ἢ κρατήσεως, τόσον εἰς τὸ παρὸν ὅσον καὶ εἰς τὸ μέλλον. Κατὰ συνέπειαν, δὲν δύναται κανεὶς νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι τὸ Κράτος δίδει τὸν τόκον μὲ τὸ ἕνα χεῖρ καὶ τὸν παίρνει πίσω μὲ τὸ ἄλλο. Τὰ τοκομερίδια τοῦ νέου δανείου εἶναι ἐντελῶς ἀφορολόγητα.

Β') Εἰς ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ χρῆμα εἶναι τόσον πολὺ ἀφθονον καὶ ὁ τόκος τόσον πολὺ χαμηλὸς ἐν τῇ ἀγορᾷ, τὸ νέον δάνειον παρέχει 6 ο)ο ὀνομαστικόν, πραγματικὸν δὲ 6,32 ο)ο. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ τιμὴ ἐκδόσεως καθωρίσθη εἰς 95 ο)ο, δηλαδή καθωρίσθη, ὅτι μία ὁμολογία τῶν 100 δραχμῶν θὰ πωλῆ-

ται ἀντὶ 95 μόνον, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει αὐξήσιν τοῦ ἀρχικοῦ τόκου κατὰ 0,32 ο)ο.

Γ') Ἐκτὸς τῶν γενικῶν ἀσφαλειῶν, τὰς ὁποίας παρέχει τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, τὸ ὑπὸ ἐκδοσιν δάνειον εἰδικῶς ἀσφαλίζεται καὶ διὰ τῶν πλεονασμάτων τῶν ὑπεγγύων προσόδων, αἵτινες ἔχουν ἐκχωρηθῆ εἰς τὸν Διεθνή Οἰκονομικὸν Ἐλεγχον καὶ συμποσοῦνται, κατὰ τὸν τελευταῖον ἐπίσημον λογαριασμόν, εἰς 17,330,682 δραχμῶν, ἀρκοῦντα οὕτω ὄχι μόνον δι' ἕν, ἀλλὰ διὰ τρία δάνεια τῶν 75 ἑκατομμυρίων.

Δ') Παρέχεται σημαντικωτάτη εὐκολία κατὰ τὴν ἐγγραφὴν, διότι ἐπιτρέπεται ἡ ἀξία τῶν 95 δραχμῶν δι' ἐκάστην ὁμολογίαν νὰ καταβληθῆ εἰς τρεῖς δόσεις ἐφ' ὅσον, ἐννοεῖται, ἡ ἐγγραφὴ γίνεται τοῖς μετρητοῖς. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον τὸ δάνειον γίνεται πράγματι Ἐθνικόν, καθισταμένον δυνατοῦ εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς Ἕλληνας νὰ συμμετάσχουν εἰς αὐτὸ καὶ διὰ τῆς ἐλαχίστης ἔστω οἰκονομίας των.

Ε') Ἡ ἐξόφλησις τοῦ δανείου ἐκ μέρους τοῦ Κράτους θὰ ἀρχίσῃ ἀμέσως δι' ἑξαμηνιαίων κληρώσεων ὁμολογιῶν εἰς τὸ ἄρτιον, δηλ. εἰς τὰς 100 δραχμῶν, οὕτως ὥστε τὸ θραδύτερον μετὰ εἴκοσιν ἔτη, ἦτοι μέχρι τοῦ 1939, τὸ δάνειον θὰ ἔχη τελείως ἐξοφληθῆ.

ΣΤ') Τὸ ὑπὸ ἐκδοσιν δάνειον εἶναι τὸ καλλίτερον μέσον χρησιμοποίησεως τοῦ πλεονάζοντος χαρτονομίσματος, ἡ δὲ ἐπιτυχία αὐτοῦ τὸ ἀσφαλέστερον μέσον ἐλαττώσεως τῆς πληθωρικῆς κυκλοφορίας αὐτοῦ καὶ εὐθηνίας τῆς ζωῆς. Διὰ τῆς προσφυγῆς ἤδη εἰς τὸ ὑπὸ ἐκδοσιν ἐσωτερικὸν δάνειον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπιδιώκεται ἡ χρησιμοποίησις ἐνὸς ποσοῦ τραπεζογραμματίων, εἶναι προφανές ὅτι ἐνισχύεται ἡ ἀξία ἐκείνων τὰ ὁποῖα θὰ μείνουν, ἐνισχύεται ἡ ἀξία τοῦ Τραπεζογραμματίου τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἐνισχύεται ἐπίσης ἡ πίστις αὐτῆς οὕτω, ἐπιτυγχάνεται δὲ συγχρόνως καὶ ὑποτίμησις τῶν διαφόρων ἐμπορευμάτων, ἐξασφαλιζομένης οὕτω εἰς τὸν λαὸν ζωῆς εὐθηνῆς.

Ζ') Τὸ ὑπὸ ἐκδοσιν δάνειον εἶναι τὸ καλλίτερον μέσον χρησιμοποίησεως καὶ τῶν ἐντόκων ταμειακῶν γραμματίων ἀκόμη. Διότι καὶ ταῦτα γίνονται δεκτὰ διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ τιμήματος τῶν ὁμολογιῶν τοῦ δανείου, γίνονται δὲ δεκτὰ εἰς τὴν ὀνομαστικὴν των ἀξίαν καὶ πρὸς τοῦτοισι κατὰ 1 ο)ο ἐπὶ πλέον ταύτης. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον εἶναι προφανές, ὅτι διὰ τοὺς ἐγγραφομένους μὲ ἔντοκα γραμμάτια εἰς τὸ νέον δάνειον ὁ πραγματικὸς τόκος φθάνει μέχρι 6,41 ο)ο ἐὰν τὰ ἔντοκα εἶναι τρίμηνα, καὶ μέχρις 6,50 ο)ο ἐὰν εἶναι ἑξαμηνια.

Η') Αἱ ὁμολογίαι τοῦ ὑπὸ ἐκδοσιν νέου δανείου θέλουσιν εἰσαχθῆ εὐθὺς ἀμέσως εἰς τὸ Χρηματιστήριον. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι οἱ κομισταὶ των θὰ δύνανται εἰς οἰανδήποτε στιγμὴν θέλουν νὰ ἀποχωρισθοῦν αὐτῶν, πωλοῦντες αὐτὰς εἰς τὸ Χρηματιστήριον, καθ' ὅλας δὲ τὰς ὑπαρχούσας βεβαιότητας εἰς τιμὴν ὑψηλότεραν τῆς ὀνομαστικῆς των ἀξίας, ὡς μαρτυρεῖ ἡ τελευταίως ἀρξαμένη μεγάλη ζήτησις τῶν Χρεωγράφων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους εἰς τὰ Χρηματιστήρια καὶ ὡς ἀφίουν ἀκόμη νὰ συναχθῆ ἀσφαλῶς αὐτοὶ οἱ ἐξαιρετικῶς συμφέροντες ὄροι τοῦ ὑπὸ ἐκδοσιν δανείου, οἵτινες, προσελκύνοντες ὄλους τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν ἐγγραφὴν, ὠρισμένως εἶναι προωρισμένοι νὰ προκαλέσουν ταχέως πρωτοφανῆ χρηματιστηριακὴν ζήτησιν τῶν τίτλων τοῦ νέου δανείου.